

NIEUWE AVONTUREN

Lord Ruster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

DOLOREZ DE MENDOZZA

N° 2348

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhout Frans, Zomerstraat. 3, Hasselt
Voor Nederland : Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Dolorez de Mendoza

HOOFDSTUK I

HET BAL

In de schitterend verlichte zaal van de Spaanse ambassade te Londen was het bal in volle gang, hetwelk de gezant ter ere van zijn jongste dochter Inez gaf, die over enige weken in het huwelijk zou treden met een jeugdige ataché.

Vier grote, ineenslopende zalen waren voor het feest bestemd.

In twee daarvan werd gedanst, terwijl de derde bestemd was om er het copieuze souper te gebruiken, waartoe een honderdtal uitverkorenen was uitgenodigd, terwijl de vierde zaal was herschapen in een wintertuin, en dienst moest doen om degenen, die zich niet aan de edele danskunst wijdde, of zich juist daarmee te veel vermoed hadden, gelegenheid tot uitrusten of tot

een kalm gesprek te geven.

In een der hoeken van deze zaal was een rijk voorzien buffet aangericht, waar men zich staande, volgens Engelse gewoonte, van alles kon voorzien wat het meest verwende gehemelte slechts kan begeren.

Een uitgelezen gezelschap vulde de zalen.

Behalve het personeel van de Spaanse ambassade waren daar de meeste ministers van het Engelse kabinet, de staatssecretarissen, de voorzitters van het Lager- en Hogerhuis, de voornaamste partijleiders en enkele voor- aanstaande Lagerhuisleden aanwezig, benevens een aantal militairen van hoge rang, gezanten van andere mogendhe-

den en vele edellieden, de meesten met hun dames.

Een schat van toiletten was hier ten toon gespreid.

Voor al de Spaanse dames, de meesten sterk gedécolleteerd, droegen ware fortuinen aan juwelen, en de prachtige zijden robes vertegenwoordigden een burgermansinkomen.

De heren waren, voor zover ze geen uniform droegen, allen in rok gekleed.

Op de borsten der meesten zag men tal van fonkelende ridderorden.

In iedere zaal was, onzichtbaar achter een haag van palmen, een klein orkest opgesteld, en onafgebroken ruis- te zoete dansmuziek door de feestzalen.

Nestellakeien, bijna bezwijkend onder het goud dat op hun olijfgroene livrei-jassen was gestikt, liepen met afgemeten schreden door de zaal, grote dienbladen met verversingen torsend.

Het was omstreeks middernacht, toen de major domus, een reusachtig gebouw Spanjaard, die aan de ingang van de kleine ontvangzaal stond zijn vergulden staf ophief en met luider stem aankondigde:

— Lord Reginald Grey en Dona Dolorez de Mendoza.

Een vaag gemompel ging door de zaal waar zich op dat ogenblik behalve de gastheer, zijn echtgenote en zijn oudste dochter nog een twintigtal personen bevond.

Aller ogen wendden zich naar de deur waardoor de aangekondigden binnentraden.

Lord Reginald Grey gekleed in uniform van kapitein bij het eerste regiment Lancashire Fuseliers trad het vertrek binnen. Aan zijn arm ging een vrouw, wier oogverblindende schoonheid plotseling de gesprekken deed verstommen.

Het werd eensklaps zo stil, dat men een ogenblik niets hoorde dan het zachte geschuifel der dansende voeten in de grote balzaal naast het ontvangsalon, ofschoon de pluche gordijnen, welke de beide zalen scheidde, dichtgetrokken waren.

Dolorez de Mendoza mocht inderdaad tot de schoonste vrouwen van haar

land gerekend worden.

Haar gestalte, volslank als van een Juno, stak bijna een hoofd boven die van haar begeleider uit, ofschoon deze toch niet tot de kleinsten behoorde.

Haar buitengewoon grote, donkere ogen wisselden van uitdrukking naar mate de gemoedsgesteldheid, waarin de schone Spaanse zich bevond; nu eens waren zij dof glanzend als fluweel, dan weer fonkelden zij als karbonkels in het karakteristieke gelaat.

Een onberispelijk, klassiek profiel, gevulde wangen, waarvan de zachte ronding slechts geëvenaard werd door de heerlijke lijnen van haar blanke hals, wenkbrauwen als met een penseel getrokken, diepzwarte wimpers, ziedaar de uiterlijke bevalligheden, die Dolorez de Mendoza stempelden tot een vrouw van waarlijk ongemene schoonheid.

Zonder schijnbaar in het minst op te merken welk een ongehoorde indruk zij maakte, schreed zij bevallig, zacht pratend met haar jeugdige geleider, op de gastheer toe en maakte voor deze en zijn gade een gracieuze reference.

De gezant ging haar enkele schreden tegemoet, terwijl hij een paar hoffelijke woorden tot haar richtte, waarop zij met een diepe altstem, die als muziek klonk, antwoordde.

Twee heren, van wie een al enigszins begon te grijzen, terwijl de andere veel jonger was, hadden de binnentreden dona met grote aandacht gadeslagen.

Nadat deze aan enige der voornaamste aanwezigen was voorgesteld, wilde zij het vertrek verlaten, toen de gezant plotseling uitriep:

— Maar daar had ik bijna vergeten u aan mijn hoog geachte Lord William Aberdeen voor te stellen. Vergun mij, dat ik dit verzuim onmiddellijk herstel. Ik weet zeker, dat mylord het mij nooit zou vergeven, indien ik nallet hem met u in kennis te brengen.

— Inderdaad, senior, antwoordde lord Aberdeen, terwijl hij vol bewondering naar de schone vrouw opzag, ik geloof werkelijk dat ik u dat zeer kwalijk zou hebben genomen. Indien het

waar is, dat Spanje de bakermat der fabelen is, dan is Dona Dolorez zeker de fee die ze ons komt vertellen.

De gezant lachte beleefd om dit compliment en zei toen, terwijl hij op de gast wees:

— Dona Dolorez de Mendoza, die pas een week te Londen vertoeft, maar die zich in die tijd reeds verscheiden vrienden heeft weten te maken. Zij is een nicht van de Spaanse minister de Mendoza.

Lord Aberdeen boog hoffelijk.

— En hier, madame, vervolgde de gezant, stel ik u voor, lord William Aberdeen, in geheel Londen, wat zeg ik, in geheel Engeland bekend als een filantroop, die in het hele land zijn weerga niet heeft.

Dolorez de Mendoza boog allerbevaligst het hoofd en stak de lord haar smalle, lange vingers toe.

— Ik wil zelfs verder gaan dan de gezant van mijn land, mylord, zei zij lachend, want tot zelfs in Madrid is uw faam als mensenvriend doorgedrongen.

— Dat is meer dan ik verdien, madame, zei lord Aberdeen bescheiden.

— O, zeg dat niet. Bij ons te Madrid doet het verhaal de ronde, dat gij eens tienduizend pond sterling geschenken hebt aan een herstellingsoord voor polko patiëntjes.

— Dat herinner ik mij niet, madame antwoordde lord Aberdeen op bedaarde toon.

— Herinnert gij u dat inderdaad niet, riep de schone Spaanse verwonderd uit. Me dunkt toch, dat een bedrag van die grootte wel waard is in iemands geheugen te blijven.

— Ik zou het misschien hebben onthouden, Dona Dolorez, als ik het bedrag ontvangen had; nu, nu ik het, naar het schijnt, heb weggegeven, wens ik het mij niet meer te herinneren.

De Spaanse keek de spreker zwijsend aan.

Toen boog zij nogmaals het hoofd voor de excentrieke gast en wendde zich tot haar gastvrouw.

Wat lord Aberdeen betreft, deze begaf zich weer naar zijn jonge vriend, die bescheiden op een afstand was bli-

ven staan.

Terwijl hij zich verwijderde, hoorde hij hoe Dolorez de Mendoza op zachte toon aan de echtgenote van de gezant vroeg:

— Wie is die jonge man, in wiens gezelschap lord Aberdeen zich bevindt?

— Dat is zijn boezemvriend en secretaris, Charles Brand, antwoordde de gade van de gezant.

Lord Aberdeen nam zijn metgezel onder de arm, wendde zich naar de portières, maakte een hoffelijke buiging voor het gezelschap en verliet het vertrek.

Zwijsend liepen de beide mannen de zalen door.

Menig schoon vrouwenoog rustte met welbehagen op de vorstelijke, krachtig gebouwde gestalte en het edelgevormde gelaat van zijn lordschap, terwijl menig jong meisjeshart enige slagen sneller klopte bij het aanschouwen van de elegante figuur van diens jonge vriend.

Zonder zich bewust te zijn van de indruk, die zij beiden hier en daar wekten, liepen zij de twee zalen door die naar de grote conversatiezaal voerden, regelrecht naar het buffet toe, waar zij zich een glas champagne lieten inschenken.

— Een buitengewoon schone vrouw, mompelde lord Aberdeen, terwijl hij met aandacht tuurde naar de luchtbelletjes, die in zijn glas opstegen.

— Merkwaardig mooi, beaamde Charles Brand. Ik voor mij heb nooit geweten, dat zulke ideale schoonheden anders dan in de fantasie van een schrijver of op een schilderij konden bestaan.

— Wat komt die schone vrouw hier in 's hemelsnaam in ons mistige Engeland uitvoeren? riep Brand uit.

— Misschien een of andere graaf of markies of baron uitzoeken, om daarmee in het huwelijk te treden, antwoordde lord Aberdeen onverschillig.

— Maar die kan ze toch in haar eigen land wel vinden.

— Dat is wel zo, maar ten eerste is het in Spanje heel moeilijk de similliedellieden van de echte te onderscheiden, en ten tweede hebben de echte meestal

nog heel wat minder geld dan de na-gemaakte.

— Daarin schuilt wel wat waars, riep Brand lachend uit. De Spaanse grandezza berust hoofdzakelijk op innerlijke grootheid en niet op aards slijk.

— Het zal, dunkt mij, wel niet lang duren, of zij zal gevonden hebben wat zij zoekt, vervolgde lord Aberdeen, terwijl hij zijn glas aan de lippen bracht.

— Dat geloof ik ook niet. Zij kwam binnen aan de arm van de jonge Grey. Zou dat iets betekenen?

— Ik zou het niet denken. De jonge Grey is verloofd en hij zal waarschijnlijk de schone Spaanse toevallig bij de ingang van het gezantschapsgebouw hebben ontmoet. Zij heeft eenvoudig zijn arm genomen met de vrijmoedigheid, die alleen aan zeer schone vrouwen is toegestaan. En laat ons nu maar weer eens naar huis gaan, want om de waarheid te zeggen, begint al deze glans en schittering mij al weer tegen te staan.

— Maar Edward, riep Brand teleurgesteld uit, ik heb nog pas een paar dansen gedaan. Wil je me nu al weer wegslepen?

— Maar niemand belet je toch, amice, om je hier nog een paar uurtjes te amuseren, zei lord Aberdeen glimlachend, terwijl hij zijn hand op de schouder van zijn vriend legde.

— O, maar dan zal het plezier er gauw voor mij af zijn, hernam Brand. Kom, je moest ook nog maar een uurtje blijven.

— Nu, één uur zal ik je dan nog gunnen, maar dan gaan wij ook onherroepelijk weg. Bedenk, dat wij nog onze plannen hebben uit te werken voor de slag, die wij de volgende week te Parijs willen slaan.

Deze woorden mogen enigszins zonderling klinken uit de mond van een lord, van het Verenigde koninkrijk en zij werden dan ook geuit, terwijl er niemand in de nabijheid was en op fluisterende toon. Zij kwamen uit de mond van niemand minder dan John Raffles, de Grote Onbekende.

Inderdaad, onder het mom van de beroemde mensenvriend verschool zich sedert enige jaren Lord Edward Lister,

de man die de politie van het gehele vasteland, en in nog meerdere mate die van het Verenigd Koninkrijk, met het grootste succes op een dwaalspoor had weten te brengen, en nog steeds bracht, de man, die met geraffineerde sluwheid en onvergelykelijke behendigheid een aantal inbraken gepleegd had, die nog steeds niet opgehelderd zijn en ook nimmer opgehelderd zullen worden. De man, die duizenden ponden sterling, die hij elders gegapt had, in een week weg schonk aan liefdadige doeleinden en die als Lord Aberdeen zelfs ten hove mocht verschijnen.

Charles Brand keek snel om zich heen toen hij zijn vriend aldus hoorde spreken en antwoordde eveneens op fluisterende toon:

— Dus je blijft nog altijd bij dat plan?

— Vast en zeker. Als er zich tenminste in die tussentijd geen andere bijzondere gebeurtenissen voordoen.

— En laat ons nu maar naar de balzaal teruggaan, want ik heb wel een half uur niet gedanst.

— Het is vreselijk, riep John Raffles ironisch uit. Alwéér een half uur van je leven nutteloos verkwest. Haast je dan maar een lief, jong meisje gelukkig te maken; ik wacht je daarginds in die hoek bij de palmen, het is daar heerlijk koel.

Brand verdween en spoedig had hij zijn lordschap in het gewiegel der dansende paren uit het oog verloren.

Langzaam begaf deze zich naar een divan, die door een aantal bloeiende heesters in grote eikenhouten kuipen aan het oog onttrokken was.

Hij liet er zich op neervallen, verborg het gelaat in de hand en verzonk in diep nadenken.

Plotseling werd hij opgeschrikt door een licht geruis.

Hij keek op en zag Dolorez de Mendoza voor zich staan.

Dadelijk sprong hij op en boog diep voor de schone Spaanse.

Deze, blijkbaar verwonderd zijn lordschap op deze stille plek aan te treffen, verzocht hem met een bevallig gebaar weer plaats te nemen.

— Het zou mij zeer spijten, mylord, indien ik u gestoord had, zei zij met haar warme, diepe stem. Ik kan mij zeer goed begripen, dat gij hier in deze koele zaal een toevlucht hebt gezocht, ook ik kwam mij hier wat verpozen.

— Geheel alleen vroeg Raffles, met enige verbazing in zijn stem, die hij moeilijk kon verbergen.

— Ja, mylord, helemaal alleen, antwoordde Dolorez de Mendoza trots. Het is in mijn land geen gewoonte om zich te houden aan onnozele maatschappelijke voorschriften, waaraan men zich in uw mistig, koud land nog steeds met de gestrengheid als voor eeuwen geleden schijnt vast te klampen.

— Ik zal mij wel wachten er u een verwijt van te maken, hernam Raffles hoffelijk, want het stelt mij in de gelegenheid, enige woorden met u te kunnen wisselen.

— Daar stelt gij dus prijs op? vroeg Dolorez, terwijl zij het schone hoofd enigszins schuin hield en lord Aberdeen met haar grote ogen schelms aankeek.

— Ik heb een grote voorliefde voor het Spaanse ras, antwoordde Raffles eenvoudig.

— Voor het Spaanse ras, in het algemeen, bedoelt gij? vroeg Dolorez enigszins teleurgesteld.

— Ja, madame, en natuurlijk meer in het bijzonder voor zijn vertegenwoordigsters, als zij zo uitnemend schoon zijn als gij.

— Dat klinkt al geheel anders, zei Dolorez, terwijl zij zich met een bevallige beweging op de divan neervlijde. Maar toch zegt gij dit op dezelfde wijze, als waarop gij over uw beste renpaard zoudt hebben gesproken. Gij Engelsen zijt toch steeds dezelfde. Een compliment uit uw mond maakt op ons zuidelijken, steeds de indruk alsof het met grote moeite is verzonnen en geuit.

— Dat komt misschien, hernam Raffles kalm, omdat de vrouwen uit het noorden in het algemeen niet veel waarde hechten aan complimentjes, wat ten gevolge heeft, dat wij mannen er ons nooit goed in hebben kunnen oefenen.

Even stakte het gesprek.

— Men zegt dat gij een groot paardenliefhebber zijt mylord?

— Men zegt niets te veel, madame.

— Gij hebt zeker een uitgelezen renstal?

— Een renstal mag men mijn zes paarden niet noemen, maar ik mag wel zeggen, dat deze tot de schoonste van hun ras behoren.

— Zou het mij niet eens vergund zijn, die fraaie dieren te bewonderen?

Raffles stond op en zei, op zijn gewone koele hoffelijkheid:

— Madame, op het verzoek van een vrouw antwoordt een gentleman slechts bevestigend. Gij hebt mij slechts de datum aan te kondigen en het uur, waarop gij en uw begeleider mij met uw bezoek zult vereren.

— Met mijn begeleider, zegt gij? vroeg Dolorez, terwijl zij de woorden langzaam uitsprak. Weet gij dan zo zeker, dat ik mij zal laten vergezellen?

— Inderdaad, madame. Ik weet niet welke inzichten men dienaangaande te Madrid koestert, maar hier te Londen is het nog steeds gebruikelijk, dat een jonge vrouw en zeker als zij zo buitengewoon schoon is als gij zijt, zich laat vergezellen, als zij een bezoek brengt ten huize van een celibitair.

— Mylord, zei Dolorez de Mendoza, terwijl zij eveneens opstond en met haar diepe, welluidende stem, die plotseling een scherpe klank had verkregen, zei: ik dank u ten zeerste voor dit losje in Engelse etikette. Wij Spannen houden er inderdaad een andere opvatting op na, maar ik zal niet graag iets doen, dat tegen de Engelse gebruiken indruist. Bedenk dat ik deze nog slechts zeer weinig ken.

— Dat heb ik dadelijk begrepen, madame, zei Raffles op koele toon. En wilt gij mij nu niet veroorloven u weer naar de balzaal terug te geleiden?

— Gij vreest mijn gezelschap toch niet, mylord? vroeg de Spaanse, terwijl zij Raffles lachend aankeek, zodat haar schitterend witte tanden als parelen tussen haar weelderige rode lippen blonken.

— Ik geloof niet, dat ik erg bang

van aard ben, madame, antwoordde Raffles.

— Maar toch schijnt het u op te luchten, dat gij aan ons gesprek reeds nu een einde kunt maken.

— Gij vergist u, madame, vervolgde Raffles bedaard, maar ik moet mijn «lesje in de etikette», zoals gij het zo even noemde, nog even voortzetten door u mede te delen, dat men in Engeland dergelijke gesprekken à deux over het algemeen afkeurt, zelfs wanneer zij gehouden worden tussen verloofden. Gij moet bedenken, dat gij hier in een zeer conservatief land zijt. Ik ben er zeker van dat gij mij deze opmerking niet euvel duidt.

De schone Spaanse beet zich op de lippen en antwoordde:

— Volstrekt niet, mylord. Integendeel, ik stel het zeer op prijs door u te worden onderricht in de Engelse gebruiken. Gij van uw kant zult het mij wel niet kwalijk nemen, dat ik mij daar niet zo eensklaps in kan thuis gevoelen. Ik had mijn land voor deze nog nooit verlaten.

— Zodat ik moet aannemen, dat gij onze taal, die gij zo voortreffelijk en bijna zonder accent spreekt, in uw geboorteland hebt aangeleerd?

— Dat hebt gij goed geraden, mylord, antwoordde Dolorez de Mendoza haastig. Ik heb les gekregen van een geboren Engelse gouvernante, en ik mag zeggen, dat zij zeer tevreden was over mijn vorderingen en mijn uitspraak.

Op dat oogenblik hadden Raffles, die de schone Spaanse de rijn had geboden, en Dolorez de eerste balzaal weer bereikt.

In de verte zag hij Charles Brand met de enige dochter van lord Lansdale dansen.

Brand had Raffles spoedig gezien en knikte hem vrolijk toe.

— Uw vriend schijnt een hartstochtelijk danser te zijn, mylord? vroeg Dolorez, terwijl zij zich met een prachtige uitivoor vervaardigde waaijer koelte toewuifde.

— Inderdaad, madame, antwoordde Raffles. Hij is nog jong en onvermoelbaar. Indien ik er geen stokje voor stak,

zou mijn jonge vriend morgenochtend om acht uur nog even vrolijk ronddraalen als hij op dit oogenblik doet.

— Op welk een minachtende toon spreekt gij over de kunst van Terpsichore, riep de Spaanse op kwasi verontwaardigde toon.

— Ik wil u bekennen, madame, dat ik het dansen een zeer twijfelachtig vermaak vind en zeker het soort van de hedendaagse tijd.

— Gij zult er dus wel weinig aan doen?

— Zo goed als niets, madame, tenzij ik er toe gedwongen word.

— Maar hoe is dat mogelijk. Gij zijt toch nog volstrekt niet te oud om te dansen. Gij kunt nog nauwelijks veertig jaar zijn.

— Madame, men is te oud om te dansen, zodra men er niet meer het ware genoegen in vindt, hernam Raffles kalm.

— Ik zal dus zelfs geen poging hoeven te wagen u tot een dans over te halen. Luister. De muziek zet juist opnieuw in.

— Ik geloof, dat gij mij niet goed begrepen hebt, mevrouw, hernam Raffles, terwijl hij zijn ondoorgrondelijke ogen op het schone gelaat der Spaanse vestigde. Het spreekt vanzelf dat uw minste wens meer dan een bevel voor mij is en een bevel dat ik mij haast op te volgen.

— Zoals een soldaat het bevel van zijn generaal opvolgt, om in het vuur te gaan? vroeg Dolorez.

— Gelijk Adam het bevel opvolgde van Eva om van de appel te proeven, madame.

De Spaanse liet een zilveren lachje horen.

— A la bonheur, riep zij uit, terwijl zij haar waaijer dichtklapte en daarover heen Raffles met haar fonkelende ogen ondeugend aankeek. Gij begint werkelijk vorderingen te maken, mylord.

Raffles boog zwijgend en vatte Dolorez om het slanke middel.

Spoedig had het dansende paar zich in de menigte opgelost en veler blikken volgden met verholten afgunst of met openlijke bewondering het schone

paar, dat met onnavolgbare gratie door de zaal zweefde.

Onder het dansen kwam Raffles in aanraking met Charles Brand, die hem vol verbazing nakeek.

Raffles ving die blik op en knikte zijn vriend flauw glimlachend toe.

Enkele minuten later was de dans geëindigd en geleidde Raffles zijn dame naar een van de rustbanken die langs de vensters waren geschaard.

— Zoudt gij niet zo goed willen zijn, mij naar het buffet te geleiden, mylord? vroeg de schone Spaanse.

— Zeer gaarne, madame, daar komt mijn vriend ook aan. Wilt gij mij vergunnen, dat hij ons gezelschap houdt?

Weer beet Dolorez haar fijne tanden in de rode lippen en antwoordde toen kwasi onverschillig:

— Ik heb er volstrekt niets op tegen, mylord, maar eerst moet ik u nog zeggen, dat ik het niet kan begrijpen, dat gij niet van dansen houdt. Ik geloof niet, dat ik ooit in mijn leven een zo uitmuntend danser tot partner heb gehad.

Raffles boog zonder een woord te spreken.

Op dat ogenblik naderde Brand bescheiden en enigszins weifelend.

— Kom maar gerust, Charles, zei zijn lordschap vriendelijk, en blijf wat in de buurt, want wij zullen zo aanstonds heengaan.

— Nu reeds, mylord, riep Dolorez uit, terwijl zij Raffles verwijtend aankeek. Het schijnt, dat het feest op u geen grote aantrekkingskracht uitoefent.

— Ik zou in tegenspraak zijn met mijzelf, madame, indien ik verklaarde, dat dit werkelijk het geval was.

— Gij hebt wellicht dergelijke feesten al in grote getale medegemaakt?

— Ook dat. En ik heb nooit kunnen constateren, dat ze veel van elkaar verschillen. Een groot aantal dames, die zeer veel juwelen dragen, komen bijeen met een groot aantal heren in een lelijk zwart kostuum, of wel bezwijkend onder het goud en onder ridderorden, dansen enige uren achtereen, tot zij van vermoeidheid niet meer kunnen, vervelen elkaar en zichzelf met zin-

loos gepraat, gaan met zware hoofdpijn naar bed en staan de volgende ochtend met een kater op. Men noemt dit hier in Engeland een bal ten hove, of wel «entertainment», dat wil zeggen een uitspanning.

— Ik heb nooit zoveel ironie in een enkel woord samengevat gezien.

Dolorez de Mendoza keek Raffles zwijgend aan en wendde zich toen tot Charles Brand met de vraag:

— Verkeert mijnheer uw vriend steeds in zulk een verbitterde stemming?

— Zo is hij altijd, madame, antwoordde Brand, maar gij vergist u als gij denkt dat het verbittering is, die hem zo doet spreken. Het is inderdaad zijn eerlijke mening van kinsbeen af aan.

— En ik ben vast overtuigd, ging Raffles voort, terwijl hij zijn grijze ogen op de Spaanse vestigde, dat negentig procent van alle aanwezigen er evenzo over denken, zij zijn alleen maar niet eerlijk genoeg en ook te lui om daarvoor uit te komen.

Onder het spreken waren zij naar de conversatiezaal gedrenteld, waar nu een paar dozijn dansers en danseressen van de vermoedenissen uitrustten.

Raffles geleidde de Spaanse naar het buffet en schonk haar een glas champagne in.

— Drinkt gij niet, mylord? vroeg Dolorez, voor zij het glas aan de lippen bracht, gij zult mij toch, hoop ik, niet teleurstellen door te weigeren eveneens een glas champagne te drinken?

Zonder een woord te spreken schonk Raffles voor zichzelf en voor Charles Brand een glas van het parelende vocht in.

Overmoedig hief Dolorez de Mendoza haar glas omhoog en zei, terwijl zij Raffles van onder haar zwarte wimpers aankeek:

— Ik wil dit glas ledigen op onze eerste kennismaking, op het schone leven en op uw beterschap.

— Als man van de wereld, meent gij?

— Neen, mylord, als mens.

— Ik ben dus een onvolmaakt mens, meent gij?

— Onvolmaakt in de zin van niet geheel af.

— Ik zou dus volgens u een soort leerschool moeten doorlopen om een mens te worden, waarvan men kan zeggen, dat hij wel geheel en al af is?

— Juist, mylord, dat is mijn mening.

— En wat ontbreekt er aan mij, meent gij, om een volledig mens van mij te maken?

De Spaanse naderde tot dicht bij de spreker en toen klonk het nauwelijks hoorbaar:

— De liefde, mylord.

Het gelaat van Raffles vertrok zichtbaar, toen de Spaanse deze woorden op hartstochtelijke toon fluisterde.

Hij werd zeer bleek en het fijngelepen kristal in zijn hand sidderde.

Toen zette Raffles zijn glas langzaam op het hagelwitte damast, dat over het buffet was gespreid en zei op hese toon, terwijl zijn grijze ogen verdonkerden:

— Gij meent dus, madame, dat de liefde in mijn leven niet de plaats heeft ingenomen, die zij in het leven van iedere man behoort in te nemen?

— Gij drukt het zeer juist uit, mylord, antwoordde de Spaanse, zelf verbaasd over de uitwerking, die haar woorden hadden gehad, want ik heb zelden een man ontmoet, die zulk een verkillende indruk op mij maakte als gij.

Brand had met de grootste verbazing naar dit gesprek geluisterd.

Hij keek ongemerkt van de een naar de ander en meende, dat hij zijn vriend een dienst zou doen door hem de voortzetting van dit gesprek, dat hem onaangenaam scheen aan te doen, te besparen.

Hij keek vluchtig op zijn polshorloge en zei toen:

— Ik zou niet gaarne onbeleefd willen zijn, Edward, maar ik mag er je wel aan herinneren, dat wij hedennacht zouden werken?

— Ja, dat is zo, Charles, antwoordde Raffles haastig, terwijl hij hem een dankbare blik toewierp.

— Gij schijnt zeer veel werk te hebben, mylord? vroeg de Spaanse op spottende toon.

— Zeer veel, madame. Werk is voor mij wat... bijvoorbeeld het dansen voor anderen is. En mag ik nu zo vrij zijn u mijn adres te geven voor het afgesproken bezoek aan mijn stallen?

— Dat zijt gij dus niet vergeten, mylord? vroeg de Spaanse nu weer op schalkse toon.

— Dan zou ik moeten vergeten, madame, dat ik een uur in uw gezelschap heb doorgebracht. En dat is onmogelijk.

Daarop vatte Raffles de hand van Dolorez de Mendoza en bracht die vluchtig aan zijn lippen.

Een lichte huivering liep door de blanke arm van de Spaanse, toen zij die aanraking op haar hand voelde.

— Koud, koud als ijs, mompelde zij bijna onhoorbaar.

HOOFDSTUK II

DE AVONTURIERSTER

Brand boog op zijn beurt hoffelijk voor Dolorez de Mendoza en de beide vrienden verwijderden zich, nadat Raffles een ontkennend antwoord had gekregen op zijn vraag, of hij de schone vrouw naar de danszaal zou terugleiden.

Zwijgend liep het tweetal door de grote conversatiezaal, langs de grote ven-

sters, waarvan er enige wegens de warmte waren opengezet.

In gedachten liep Raffles voort.

Voor een der ramen bleef hij staan en snoof met diepe teugen de heerlijke lucht in, die uit de tuin, voor het ambassadegebouw gelegen, tot in de grote zaal doordrong.

— Wat een heerlijke nacht, fluister-

de hij. Wat is het rustig en stil daarbuiten. Vergelijk nu die sterrenhemel eens met het druk gewoel daar binnen, die verheven stilte met het zinneloos gebabbel van die hersenloze genietters daarginds.

— Hoe laat is het nu, Edward?

Raffles wierp een blik op zijn polshorloge en zei:

— Ruim twee uur.

Nogmaals wierp hij een blik uit het venster, en keek over de met bloemen en heesters beplante tuin, naar de thans geheel verlaten weg, die zich langs het ambassadegebouw uitstreckte.

Hij wilde weer verder gaan, toen zijn blik viel op een eenzame gedaante, die voor het hek van de tuin stond en blijkbaar met gespannen aandacht naar de helder verlichte zalen van het gezantschapsgebouw opzag.

— Die man daar schijnt erg veel belangstelling te koesteren in wat hier voorvalt, zei hij, zie hem daar eens onbeweeglijk staan.

— Misschien wacht hij wel op een van de gasten, antwoordde Brand. Hij is in rok gekleed en draagt een hoge hoed.

— Je kunt wel gelijk hebben, hernam Raffles onverschillig, terwijl hij verder ging. Kom, laten wij maar naar huis gaan.

Langzaam liepen zij verder.

Op de drempel van de balzaal keerde Raffles zich nog eens om.

Eensklaps greep hij Brand bij de arm, terwijl zijn gelaat een verbaasde uitdrukking aannam.

Ook Brand wendde zich om.

Voor het raam, dat zij zoëven verlaten hadden, stond Dolorez de Mendoza.

Zij stond tegen een der raamposten gezond en genoot blijkbaar, evenals zij gedaan hadden, van de heerlijke frisse nachtlucht, die uit de tuin opsteeg.

Zij scheen echter buiten iets gezien te hebben, wat haar zeer verschrikt had.

Haar gelaat was buitengewoon bleek geworden en haar grote donkere ogen staarden wild voor zich uit.

Zij had de handen ineengeslagen en

haar boezem ging hijgend op en neer.

Op haar verwrongen trekken lag een uitdrukking van afkeer en angst tevens, die in wonderlijke tegenstelling was met de liefvallige glimlach, die de hele avond om haar lippen had gespeeld.

Zodra zij opkeek, trok Raffles Brand vlug aan de mouw en wendde zich om.

Even daarna hadden zij het gezantschapsgebouw verlaten.

Dolorez de Mendoza had zich van het raam afgewend.

Zij huiverde alsof een plotselinge koude wind was komen opsteken.

De slanke vingers steeds ineengewrongen en het hoofd diep voorovergebogen, schreed zij langzaam door de conversatiezaal.

Op de drempel van de balzaal gekomen, richtte zij het hoofd met een ruk op, terwijl haar ogen een vastberaden, bijna boosaardige, uitdrukking verkregen.

Tegelijkertijd plooidde zich weer dat beminnelijke glimlachje om haar lippen, dat reeds dozijnen mannenharten die avond in vuur en vlam gezet had.

Met lichte tred trad zij op de jonge Grey toe en verzocht hem haar naar de vestiaire te vergezellen.

— Wilt gij ons nu reeds verlaten, mevrouw? riep de jonge man teleurgesteld.

— Ja mylord, ik heb mijn duenna beloofd, dat ik in ieder geval voor drie uur zou terug zijn. Het goede mens is al enigszins op leeftijd, en het is dus niet aangenaam voor haar om zo lang wakker te blijven.

Lord Grey bood haar de arm aan en schreed langzaam met zijn dame door de beide zalen.

Op de drempel van de ontvangstsalon nam Dolorez de Mendoza afscheid van de Spaanse gezant en diens echtgenote.

In de vestiaire wierp de jonge luitenant haar een kostbare fluwelen mantel om de schouders en bracht haar toen de statietrap af naar de brede deur, waar twee lakeien op post stonden.

— Mag ik het nummer van uw auto verzoeken? vroeg hij.

Dolorez gaf hem het ronde kaartje, waarop het volgnummer van haar auto gedrukt stond.

Zodra de auto was voorgereden, nam de jonge graaf met een hoffelijke buiging afscheid.

Het portier klapte dicht en de auto stelde zich in beweging.

Nauwelijks had de wagen een vijftigtal meters afgelegd of de auto stopte.

Weer ging het portier open en een man stapte vlug naar binnen.

Onmiddellijk daarop reed de auto verder.

Dolorez had geen woord geuit toen de man zo plotseling was binnen gestapt.

Zij scheen hem te hebben verwacht.

Zij trok haar mantel dicht om zich heen, als werd zij plotseling door koude bevangen.

Vijf minuten verstreken, zonder dat de beide inzittenden een woord wisselden.

Toen vroeg de man, die zich van de Spaanse taal bediende:

— Gij hebt hem gezien?

Dolorez knikte zwijgend.

— Gesproken?

Weer knikte de schone Spaanse.

— Waarom spreekt gij niet? klonk het ruw. Kunt gij niet antwoorden, als ik iets vraag?

— Ik ben vermoeid, zei Dolorez op zachte, enigszins omfloerste toon. Laat mij nu met rust, wat ik je verzoeken mag.

— Het is goed, ik zal nu niets meer zeggen, bromde de man, maar aanstonds moet ik je spreken. Deze zaak moet spoedig haar beslag krijgen, denk daarom. Ik heb geen lust om in handen van de Engelse politie te raken.

Dolorez de Mendoza boog het hoofd. Zwijgend werd de rit voortgezet.

Een half uur later stopte de auto voor het Carlton-Hotel.

De nachtportier kwam toelopen, maar de man in de auto was hem reeds voor geweest.

Hij sprong snel uit de wagen en reikte Dolorez de Mendoza de hand.

Zwijgend stapten zij in de lift naar de eerste verdieping, zwijgend betraden

zij een grote logeerkamer.

De man draaide de schakelaar van het electrisch licht om.

Daarop wierp hij zijn hoed op de tafel en ontdeed zich van zijn regenjas.

In het volle licht van de electriche kroon stond nu een man van omstreeks veertig jaren, wiens donker uiterlijk dadelijk zijn zuidelijke afkomst verried.

Onder een dikke zwarte haardos schitterden een paar koolzwarte ogen, die onrustig rondloerden, als vreesden zij overal en steeds gevaar te ontdekken.

Zware wenkbrauwen, die boven de brede neus ineensliepen, gaven zijn gelaat een duistere, dreigende uitdrukking.

Hij keek even zwijgend naar de vrouw die gekleed en wel op een rustbank was neergezonken en zei toen op een toon, waarin een dreigende klank niet te miskennen viel:

— En nu zullen wij eens praten, Dolorez.

— Maak het kort, antwoordde de Spaanse op doffe toon. Ik ben vermoeid en niet in staat om lang naar je te luisteren.

— Ik beloof je, dat ik het niet lang zal maken.

— Dat is ook niet nodig, want je hebt me je plannen met lord Aberdeen reeds uitvoerig uiteengezet.

— Dat is zo, maar het is wenselijk, dat ik het nog eens doe.

De Spanjaard begon met korte stappen door de kamer te lopen, met de handen op de rug gevouwen.

Toen bleef hij eensklaps vlak voor Dolorez staan, die met de ellebogen op de knieën en het hoofd in de handen doelloos voor zich uit staarde, en zei op scherpe toon:

— Wij zijn het er over eens, nietwaar Dolorez Precasto, dat ik te bevelen heb en gij te gehoorzamen?

Langzaam hief de vrouw het hoofd op en keek de vrager met haar donkere ogen aan, waarin een geheimzinnig vuur gloeide.

— Daarop behoeft gij niet meer terug te komen, Diego Bastados. Ik weet het, evengoed als gij het weet.

— Goed. Ik wilde het je nog slechts

eens in herinnering brengen, opdat je het niet vergeet.

— Kom tot de zaak, riep Dolorez ongeduldig uit. Ik erken immers dat je over me beschikken kunt en dat ik niets dan een werktuig in je handen ben.

— Goed, goed, schatje, riep de Spanjaard op spottende toon. Het verheugt me, dat je dat zo goed inziet. Die overtuiging heeft je er reeds enige malen toe gebracht, mij van grote dienst te zijn bij ondernemingen, die ik nu maar niet zal noemen.

— Waarom niet? klonk het op scherpe toon van de divan. Noem ze maar op, Diego. Zeg toch, dat ik je al geholpen heb om enige rijke Frans en Portugezen voor grote bedragen op te lichten.

De Spanjaard deed dreigend enige passen en siste toen:

— Spreek niet zo luid. Wil je dat men in de kamers hiernaast verstaat wat hier gesproken wordt?

Daarop vervolgde hij op kalmer toon:

— Ik wil erkennen, dat je me van groot nut bent geweest. Je hebt de onaangename gewoonte de dingen wat al te zeer bij hun ware naam te noemen, leer dat af.

— Ga voort, wat ik je verzoeken mag, riep Dolorez stampvoetend. Ik verlang naar bed.

— Niet zo haastig, liefje. Ik kom aanstonds waar ik wezen wil, vervolgde de Spanjaard op sarrende toon.

Hij nam op een stoel plaats en stak een sigaret op.

Toen zei hij langzaam.

— Ik zal niet ontkennen, dat al die kleine ondernemingen ondanks jouw wel wat afgedwongen hulp, mij een niet onaardig bedrag hebben opgeleverd, maar deze zaakjes zullen in het niet vallen naast hetgeen ik nu van je verwacht. Reeds in ons land had ik horen spreken van de fabelachtige rijkdom van die Engelse lord Aberdeen. En ik reken er op, dat jij me zult helpen die croesus van een groot gedeelte zijner schatten te ontdoen. Ik weet op welke schitterende wijze je je bij vroegere gelegenheden van dergelijke opdrachten hebt gekweten.

Nu vloog de vrouw op de divan plotseling overeind.

Haar gelaat was doodsbleek en haat lippen trilden.

— Herinner mij daar niet aan, ellendeling, zei zij op hese toon. Herinner mij niet te veel aan mijn eigen laagheid, of ik zou mijn banden wel eens kunnen verbreken, het koste wat het koste.

Er verscheen een vals licht in de ogen van Diego Bastados.

— Dat laatste waag ik toch te betwijfelen, schoonheid, zei hij sarrend. Je weet wel, dat je door je van mij te willen losmaken, onherroepelijk je eigen ondergang zou bewerken.

Dolorez bukte het hoofd, en zonk met een onderdrukte kreet van smart weer op de divan neer.

De Spanjaard keek haar spottend aan en vervolgde toen:

— Doe me een genoeg en laat dergelijke dramatische uitbarstingen voortaan achterwege. Het dient tot niets en je weet uit ervaring dat je je met nog meer kans op slagen tot de straatstenen zoudt kunnen wenden dan tot Diego Bastados, als die zich eenmaal iets in het hoofd heeft gezet.

Een gebaar van machteloze woede was het enige antwoord.

— Luister dus goed naar wat ik je zeg, Dolorez, ging Diego voort. Je zult dus Lord Aberdeen het hoofd op hol brengen...

Plotseling hief Dolorez het hoofd op en keek Bastados met brandende blik aan.

— Weet je zo zeker dat mij dat lukken zal? vroeg zij op gedempte toon. Weet jij niet dat die edele Lord blijkbaar vissenbloed in de aderen heeft?

De Spanjaard maakte een ongeduldig gebaar.

— Maak mij niet wijs, dat een man, zelfs al is hij een Engelsman, op de duur tegen de invloed van jouw schoonheid bestand is, riep hij uit. Ik wil dat je hem in je netten zult verstrikken en daarmee uit.

De Spaanse hief met een moedeloos gebaar de slanke rechterhand op.

— Ik zal mijn best doen, omdat het

nu eenmaal niet anders kan, zei zij op doffe toon, maar het is een onmogelijke taak. Lord Aberdeen is koeler dan een ijsblok.

— Dan zul je dat ijsblok moeten ont-dooien, leveling. En denk er om dat je niet treuzelt, want dat zou duur te staan kunnen komen.

— Neen, Diego Bastados, ik weet het, hernam Dolorez op bittere toon. Je hebt geen hart. Je hebt van mij een slavijn gemaakt, die blindelings moet gehoorzamen.

— Erken tenminste dat dat voor een groot gedeelte je eigen schuld is geweest, merkte de Spanjaard spottend op. Indien jij niet zo vlug met je ponjaard was geweest enige jaren geleden, dan zou je nu niet...

Dolorez was opnieuw opgevlogen en staarde de man met bliksemende ogen aan.

Haar vuisten balden zich en scheurden het kanten zakdoekje, dat zij in de hand gehouden had aan flarden.

— Duivel, siste zij, dat juist jij mij daaraan durft herinneren. Ik deed het om jou, dat weet je heel goed en om niemand anders. Want eens, lang geleden, heb ik je liefgehad.

— Nu dus niet meer? riep de Spanjaard uit, terwijl hij zijn ogen dicht kneep, en haar tussen de bijna gesloten oogleden vals aanstaarde.

— Van jou houden? Van jou...?

Dolorez barstte in een honende schaterlach uit, en beet de man toe:

— Je moest eens weten, Diego Bastados, hoe ik je haat. Zó fel haat, als ik in mijn hele leven nog nooit iemand

gehaat heb. Je hebt mijn leven vernietigd, dat heel anders had kunnen zijn, dan het geworden is. Je hebt mij aan je geketend, door een afschuwelijke misdaad. Je hebt mij tot de medeplichtige van al je laaghartige misdrijven gemaakt. Mij, Dolorez Precasto, de dochter van een der meest geziene geslachten uit Toledo. Tot mijn laatste snik zal ik je blijven haten. Alleen die haat bindt mij nog aan het leven, versta je?

Zij sidderde van opwinding en haar lippen beefden, zodat haar woorden bijna onverstaanbaar waren.

Diego was met gekruiste armen voor haar gaan staan en wiegde nu, terwijl hij zich op de tenen ophief, het bovenlijf sarrend op en neer.

— Ik heb het altijd wel geweten, zei hij, maar ik ben blij het nu eens uit je eigen mond vernomen te hebben, satanskind. Ik zal mij waarachtig nog voor je in acht moeten gaan nemen. Want wie zo goed met een dolk weet om te gaan...

Maar nu trad de Spaanse met een zo dreigend gelaat en zulk een felle blik in haar ogen op hem toe, dat hij ondanks zich zelf een paar passen achteruit deed.

Een dodelijk stilzwijgen heerste er in het vertrek.

De beide mensen hoorden niets, dan elkanders gejaagde ademhaling.

Toen nam Dolorez langzaam haar mantel op, die zij op de rustbank had geworpen, wierp Diego Bastados nog een laatste verachtelijke blik toe en verliet langzaam het vertrek.

HOOFDSTUK III

BERAADSLAGINGEN

Raffles en Brand liepen, nadat zij zich hun goed hadden laten geven, de monumentale trap van de kanselarij af en lieten door een der lakeien hun auto uit de rij roepen.

Dadelijk kwam een glanzende, lange wagen voorrijden.

Achter het stuurwiel zat een reusachtige chauffeur, die op militaire wijze salueerde, toen zijn meester naderde.

— Waarheen, mylord? vroeg hij.

— Naar huis, James, luidde het antwoord.

Zij stapten in en het portier werd dichtgeklapt, waarop de auto wegreed.

Geruime tijd zwegen de beide mannen in de auto.

Toen vroeg Brand gekscherend:

— Wat ben je stil, Edward? Heeft die schone Spaanse zulk een overwelddigende indruk op je gemaakt?

Raffles hief langzaam het hoofd op.

— Zij heeft inderdaad grote indruk op mij gemaakt, maar niet in die betekenis, die jij nu aan dat woord schijnt te hechten. Zij is, geloof ik, een zeer bijzondere vrouw.

— Dat geloof ik ook. Wat mag haar toch wel naar ons kille noorden gevoerd hebben?

— Daar zat ik juist over te denken, antwoordde Raffles. Ik vind het ietwat bevreemdend, wat een zo door en door zuidelijk type uit het zonnige Spanje hier toch wel kan komen uitrichten.

— Maar zeg eens, Edward, zou het niet kunnen, dat zij hier een goede partij op het oog heeft?

— Dat wil ik niet tegenspreken, en toch vertoonde Dolorez de Mendoza in het geheel niet het type van de vrouw waarvan men zulk een jacht op een rijk Engelsman kan verwachten. Bovendien is zij immers de nicht van de premier, naar ik mij heb laten vertellen?

— Dat zegt men tenminste.

— Ja, men zegt het. Maar wat doet het er eigenlijk toe wie zij is. Zij is betoverend schoon en dat is voor een vrouw immers de hoofdzaak.

— Waarover hebben jullie eigenlijk gepraat, toen je alleen in de conversatiezaal zat? vroeg Brand nieuwsgierig.

— O, ons gesprek had geen eigenlijk onderwerp; wij spraken over allerlei zaken, die men geacht wordt een kwartier later weer te zijn vergeten.

— Voor een buitenstaander leek het anders alsof jullie een uiterst precair onderwerp aan het behandelen waren.

Raffles wendde zijn gelaat nu geheel naar zijn vriend toe en keek hem strak aan.

— Ik hoop dat je niet bedoelt, wat

je daar zegt, zei Raffles kalm, en ik ben er ook overtuigd van. Je weet heel goed dat zulk een zinledig geflirt voor mij niet de minste aantrekkelijkheid heeft.

— Maar wat haar betreft? riep Brand uit.

— Daar kan ik natuurlijk niet over oordelen en dat moet zijzelf weten.

Brand zuchtte onmerkbaar.

— Je zult nooit anders worden, klaagde hij; je hart lijkt wel van steen te zijn. Kan je dan nooit meer een vrouw oprecht liefhebben?

Raffles ontweek de vraag, door luchtig op te merken:

— En jij zelf? Heb ik jou ooit in een veelbetekenend gesprek met een mooie vrouw gevonden?

— Nog niet, dat beken ik, riep Brand lachend uit. Maar dat wil volstrekt nog niet zeggen, dat ik voornemens ben mijn hele leven vrijgezel te blijven. Dat mag nu zeer burgerlijk klinken, maar ik hoop toch nog de vrouw, die ik werkelijk zou kunnen liefhebben, tot de mijne te maken.

Raffles legde zijn hand op die van zijn metgezel en zei op droeve toon:

— Vergeet je niet wat al te zeer, wie en wat je bent, amice? De helper en vriend van de Grote Onbekende?

Brand trok langzaam zijn hand terug. Een lichte huivering ging hem door het lichaam.

Hij keek doelloos door het raampje van het portier naar de huizen die zij voorbij snelden.

Toen antwoordde Brand op doffe toon:

— Het is zo, ik zal moeite hebben mij te doen lief hebben.

— Nu vervloek je mij zeker in je hart, vroeg Raffles op bittere toon.

— Neen, Edward, dat nooit, riep Brand op hartstochtelijke toon uit. Boven alles ter wereld, ja zelfs boven de liefde ener vrouw gaat mij jouw vriendschap en ik zal nooit dulden dat jij je zelf er een verwijt van maakt mij tot je onafscheidelijke metgezel te hebben gestempeld. Je hebt mij van een wisse dood, je hebt mij van de ellende en de schande gered. Dat vergeet ik nooit, en daarvoor wiken alle andere overwegingen. Kom, laat ons er niet meer

over praten... Ik weet zeker, dat ik nog wel eens een vrouw zal vinden, die over de maatschappij en haar inrichting even zo denkt als wij beiden.

Raffles zweeg, hij had de ogen met de hand bedekt en scheen, geheel roerloos, diep na te denken.

Er werd geen woord meer gewisseld voor de auto stopte voor het hek van de villa in Cromwellstreet, die John Raffles, sedert lange jaren als Lord William Aberdeen bewoonde.

— Denkt u mij vannacht nog nodig te hebben, mylord? vroeg de chauffeur toen beiden waren uitgestapt.

— Geen denken aan, James, antwoordde zijn meester. Ga dadelijk slapen en rust maar eens goed uit; wij denken hetzelfde te doen.

De chauffeur salueerde en reed de auto naar de practisch ingerichte garage, die in het park stond, dat zich achter de villa uitstreckte.

Het was geheel stil in huis, want de bedienden waren reeds ter ruste.

De beide vrienden ontteden zich van hun overjas en traden de eetzaal binnen, waar de oude, trouwe kamerdienaar van zijn Lordschap, Gaston, een koud souper voor hen had klaar gezet.

Raffles schudde glimlachend het hoofd.

— Hij zorgt voor mij, alsof ik nog een klein kind was, die goede, oude Gaston, zei hij. Nu, het staat er eenmaal, dus wij zullen er maar gebruik van maken, anders voelt hij zich maar verongelijkt.

— Ik voor mij neem het de oude Gaston volstrekt niet kwalijk, dat hij zo voor ons gezorgd heeft, zei Brand lachend. Want ik heb door het dansen totaal vergeten, mijn aandacht aan het buffet te wijden.

— Dat wil zeggen, dat je honger hebt?

— Honger niet bepaald, maar wel wat de Fransen appétit noemen.

— Tast dan toe, ik zal met genoeg naar je consumptie kijken.

Beiden namen aan tafel plaats en Brand bediende zich van de kostelijke gerechten, die daarop geplaatst waren.

Raffles keek met glimlachend gelaat

naar zijn jonge vriend.

— Het schijnt je te smaken, zei hij.

— Uitmuntend, maar bedenk ook, dat ik de hele avond gedanst heb en mij niet in gesprekken met donkerogige Spaanse dona's heb begeven.

— Begin je daar nu al wéér over? riep Raffles hoofdschuddend uit. Ik zou waarachtig gaan denken, dat jij juist het bent, die niet ongevoelig voor haar schoonheid is gebleven.

— Haha, dat zou mij niet veel geven, denk ik, riep Brand hartelijk lachend uit, want zij keek dwars door mij heen, terwijl wij met zijn drieën stonden te praten en had alleen ogen voor jou, dat moet je, dunkt mij, toch ook hebben opgemerkt.

Raffles knikte flauwtjes.

— Waar zou zij wonen, hier te Londen? vroeg hij na enige tijd. Zij sprak van een duenna, die haar wachtte.

— Waarschijnlijk in een der aller-eerste hotels, Cecil, of Astor. Of anders bij een of ander welgesteld familielid.

— Het is vreemd, zei Raffles, maar ik heb het gevoel, alsof ik het gezicht van die vrouw reeds eerder heb gezien, maar ik kan mij met de beste wil van de wereld niet herinneren waar en wanneer.

— Lang geleden?

— Neen, dat is juist het zonderlinge, het moet kort geleden zijn. En het is toch zeker ruim een jaar, dat ik geen voet in Spanje gezet heb.

— Maar je zoudt haar te Parijs of te Berlijn hebben kunnen ontmoeten.

— Dat is niet zeer waarschijnlijk, want toen ik daar vertoefde, was dat om een geheel andere reden dan om mij met schone Spaanse dames op te houden. Het allerzonderlingste is ook, dat ik mij niet kan herinneren, een gesprek te hebben gevoerd met de vrouw die ik bedoel, of zelfs maar enige korte woorden.

— Een dubbelgangster misschien?

— Een vrouw van zulk een buitengewone schoonheid heeft geen dubbelgangster, Charles.

— Dan heb je haar misschien in je droom gezien?

— Ik droom nooit.

— Dan geef ik het op.

— Maar ik niet. Ik wil nu juist eens weten waar en wanneer het geweest kan zijn, dat ik die Spaanse schoonheid vroeger al eens gezien heb en wel zeer kort geleden.

— Het onderzoek zal zeker belangwekkend genoeg zijn.

— Dat geloof ik ook, Dolorez de Mendoza heeft iets zeer bijzonders over zich. Zij heeft een geheimzinnige sfeer om zich, die aantrekt en tegelijkertijd afstoot.

Raffles was opgestaan en liep nadenkend het vertrek op en neer.

Plotseling trad hij op Brand toe en legde zijn hand op diens schouder.

Zijn ogen schitterden.

— Ik geloof dat ik er achter ben, zei hij.

— Wat is het dan?

— Ik heb niet haar zelf, maar haar portret gezien bij een mijner clubvrienden, Lord Fitzmore. Je weet ook dat hij een prachtige schilderijenverzameling heeft?

— Ja zeker, daar heb ik meermalen van horen spreken.

— Welnu, ik zou erop durven zweven, dat ik het portret van Dolorez de Mendoza bij hem heb zien hangen. En dat ik onmiddellijk getroffen werd door de buitengewone schoonheid van de vrouw, die het voorstelt. Ik had toen al dadelijk naar de naam van het origineel willen vragen, maar Fitzmore is een geweldige kletsmaajoor en leidde mijn aandacht af, door dadelijk over iets anders te spreken. Maar ik wil...

Raffles voleindigde de zin niet, maar snelde het vertrek uit.

Brand keek hem zonder enige verbazing na.

Hij wist dat zijn vriend onmiddellijk aan iedere ingeving gehoor gaf en zich geheel door zijn impuls liet leiden, bij wat hij deed.

Hij had op een haar na kunnen zeggen, wat Raffles nu ging doen.

Een kwartier verstreek.

Toen ging de deur weer open en Raffles kwam binnen met een vel papier in de hand en een enveloppe.

Hij trad glimlachend op Brand toe

en overhandigde hem een brief.

— Daar, lees maar, zei hij.

Brand nam het papier aan en las halfluid:

Mijn waarde graaf Fitzmore,

Dezer dagen had ik het genoegen door u rondgeleid te worden in uw onvolprezen schilderijengalerij. Ik vond er onder uw verzameling de beeltenis van een buitengewoon schone vrouw, waarschijnlijk een Spaanse, gekleed in baltoilet. Gij weet hoe nieuwsgierig ik ben. U zou mij een groot genoegen doen, indien gij mij de naam van deze vrouw zoudt willen mededelen. Het doek is van de Spaanse schilder Lorenzo y Vagas. Ik hoop, dat deze aanwijzingen u voldoende zullen zijn. Het schilderij hangt, mocht ik nog niet duidelijk genoeg geweest zijn in mijn uitlegging, naast een voortreffelijke copie van Mona Liza.

Bij voorbaat dank voor uw vriendelijkheid mij te willen antwoorden.

Met vriendschappelijke groet,

William Aberdeen.

Na de brief gelezen te hebben, gaf Brand hem aan Raffles terug.

— En als je nu ten antwoord krijgt, dat dat schilderij Dolorez de Mendoza voorstelt, ben je dan tevreden? vroeg hij gekscherend.

— Tevreden, en enigszins verbaasd, antwoordde Raffles langzaam.

— Hoe zo verbaasd? vroeg Brand, terwijl hij Raffles verwonderd aankeek. Dat zal toch zo verwonderlijk niet zijn?

— Het zou inderdaad niet verwonderlijk zijn, dat dit schilderij werkelijk de vrouw voorstelt, die wij vanavond op het bal van de Spaanse gezant ontmoet hebben, maar wel als zij inderdaad Mendoza heet.

— Waarom? vroeg Brand, hoe langer hoe meer verwonderd.

— Dat zal ik je zeggen. In de bibliotheek, waar ik deze brief schreef, bevindt zich, zoals je weet, een uitmuntende en zeer uitgebreide lijst van alle voorname geslachten in alle landen van Europa. Een soort internationale Almanak de Gotha. Nu is de Spaanse premier van een zeer bekend geslacht, en in de laatste jaren van het laatste

families vind ik wel nichten van hem vermeld, twee in aantal, maar die heten, om te beginnen, niet de Mendoza, en die zijn, ten tweede, respectievelijk vier en zeven jaar oud.

Brand legde de vork neer, die hij juist naar zijn mond wilde brengen.

Hij doopte zijn vingers in het bakje van Boheems kristal, dat naast zijn bord stond en stond toen langzaam op.

Hij liep op Raffles toe en legde hem beide handen op de schouders.

— Wat moet dat nu weer beduiden? vroeg hij glimlachend.

— Ja, dat vraag ik me zelf ook af.

— Neen, dat bedoel ik niet. Wat die naamsverwisseling beduidt, laat mij vrij onverschillig. Ik meen, wat het moet betekenen, dat jij je daar zo mee bezig houdt.

— Wel, eenvoudig, omdat het mij intigreert, antwoordde Raffles kalm. Er is in de laatste dagen weinig te doen geweest en ik wil nu eens weten wat die uitzonderlijk schone Spaanse dame hier te Londen komt uitrichten. Je moogt het nieuwsgierigheid noemen, of wat je anders wilt, maar ik ben voornemens eens naar de oorzaak van die naamsverwisseling onderzoek te doen.

— Maar wie weet waar dat toe kan leiden? riep Brand uit.

— Tot iets heel avontuurlijks misschien, en je weet, je weet wel hoe mij dat aantrekt.

Onder het spreken had hij de brief opgevouwen en in de enveloppe gestoken, waarop reeds een postzegel geplakt was.

Daarop liet hij de brief in de binnenzak van zijn rok glijden.

— Ik ga hem nog even posten, zei hij.

— Ja, ja, ik begrijp het al, zei Brand lachend, jij hebt weer iets bijzonders geroken en je rust niet voordat je hebt opgelost, wat misschien een doodeen-

voudige zaak blijkt te zijn. Misschien wil die nicht van de Spaanse premier eenvoudig niet weten, dat zij naar Engeland is gegaan; misschien is hier wel een amouretje in het spel, waarin wij ons maar niet moesten mengen.

— Ja, ja, ik kan mij zo voorstellen, dat dat nichtje van zeven jaar zo iets voornemens is, zei Raffles spottend.

— Dat is waar, zei Brand. Dat had ik geheel vergeten. Er bestaat dus geen nicht van een huwbare leeftijd?

— Neen, en ik wil juist weten, wat onze Spaanse vriendin er wel toe bewogen kan hebben, zich als zodanig uit te geven. Dat lijkt mij toch heel onvoorzichtig. Kom, even die brief en dan naar bed, want ik voel mij een beetje moe.

— Heb ik je niet horen praten van een bezoek, dat Dolorez de Mendoza ons zal komen brengen, of liever jou?

— Dat is evenmin juist. Zij komt mijn paarden een bezoek brengen.

— Nou ja, dat is maar een voorwendsel. Houd je toch niet van de domme. Ik heb op haar ogen gelet toen jullie in gesprek waren en ik verzeker je dat die van heel wat anders dan van paarden spraken.

Raffles greep zijn vriend fors bij de schouders, schudde hem enige malen flink heen en weer, en zei toen:

— Charles, je bent stapel gek.

— Goed, goed, zeg jij maar gerust dat ik gek ben, maar ik beweer, dat ik het bij het rechte eind heb. Ik heb nog wel zoveel verstand van vrouwen, dat ik in haar ogen kan lezen.

— Klets toch geen onzin. Stel je voor, dat een vrouw maar dadelijk op een wildvreemde man zou verliefen, die zij ternauwernood tien minuten heeft gezien. Het is grandioos van dwaasheid. En nu loop ik even naar de bus. Daarna gaan wij slapen en verder zullen we wel zien.

HOOFDSTUK IV

HET BEZOEK

De volgende ochtend vond Raffles, toen hij van zijn morgenrit op Rotten Row in Hyde Park terug was gekeerd, en in de eetzaal binnentrad, waar de lunch gereed was gezet, twee brieven naast zijn bord liggen.

Brand keek hem met enigszins spottende blik aan, toen hij een der brieven in de hand nam en deze besluiteloos om en om draaide.

— Wel een aardig briefje, nietwaar? vroeg Brand eindelijk. Een mooi kleurtje, dat tedere rose.

— Welke vrouw, die zich zelf respecteert, gebruikt er nu in 's hemelsnaam nog rose enveloppen, bromde Raffles minachtend.

— Nu, maak de brief maar eens open, de inhoud zal je misschien dat burgerlijke kleurtje wel doen vergeten.

Raffles opende de enveloppe en vouwde de brief open.

Met een strak gelaat las Raffles luid de weinige woorden voor, die het papier bevatte:

Waarde lord Aberdeen,

Mag ik u door deze weinige regelen herinneren aan uw belofte, om mij uw beroemde renstal eens te laten zien? Indien het u gelegen komt, zou ik gaarne hedenmiddag om drie uur uw kostbare paarden komen bewonderen, waarover men in geheel Londen spreekt.

Ik hoop dan tevens gelegenheid te vinden uw oordeel te vragen inzake de aankoop van een geschikt rijpaard. Men heeft mij u aangewezen als een voortreffelijk deskundige.

Ik verheug mij reeds bij voorbaat op dit bezoek.

Yours truly,

Dolorez de Mendoza.

Raffles keek over de brief heen naar Brand en zei spottend:

— Zoveel woorden, zoveel liefdesbetuigingen.

— Nou ja, riep Brand uit, iedereen begrijpt, dat zelfs een Spaanse je geen volslagen minnebrief zal schrijven, de dag nadat ze je heeft leren kennen, maar toch zegt dat laatste zinnetje heel wat.

— Hoe laat is het nu?

— Tien uur, dus je hebt nog alle tijd je op het plechtig ogenblik voor te bereiden.

— Ja, spot jij maar, zei Raffles glimlachend.

Hij nam de tweede brief op en bekeek het adres.

— Ha, dat is het antwoord van graaf Fitzmore, riep hij uit.

Hij opende de brief en las:

Amigo mio,

Met het grootste genoegen deel ik u het een en ander mede over het portret, waarvan gij met zoveel geestdrift gewaagt. Het stelt voor de echtgenote van een geacht burger uit de Spaanse stad Toledo, Michaelo Precasto, Inez geheten. Het is geschilderd omstreeks vijf en twintig of dertig jaren geleden, kort na haar huwelijk. Het portret heeft voor mij nog een bijzondere betekenis, omdat er in het gezin van die Spanjaard enige jaren geleden een opzienbarend drama moet hebben plaats gegrepen. Zijn enige dochter moet bij een liefdeshistorie betrokken zijn geweest en daarop gevluucht zijn met een zekere Diego Bastados. Er wordt zelfs gefluisterd, dat zij een medeminnares uit de weg zou hebben geruimd. Naar men zegt heeft Precasto, die grote invloed had, en die in de stad bij de inwoners nog steeds hoog staat aangeschreven, de justitie weten te bewegen de zaak in de doofpot te stoppen. Sedert die tijd heeft men van de dochter Dolorez geheten, nooit meer iets vernomen.

In de hoop, dat ik u met deze korte uiteenzetting van dienst ben geweest,

Met gevoelens van vriendschap,

James Fitzmore.

Brand had met stijgende interesse naar de lezing van dit briefje geluisterd.

Raffles liet de hand, waarin hij de brief hield, langzaam op de tafel neerzinken, en zei toen:

— Dat lijkt mij wel zo interessant als het briefje in die rose enveloppe. Wel, had ik goed gezien?

— In zoverre althans, dat die gelijkens tusschen Dolorez de Mendoza en het portret van Inez Precasto je tot een belangwekkende ontdekking heeft gebracht.

— Een ontdekking kun je het eigenlijk niet noemen. Ik herinner mij nu vrij goed de bijzonderheden van die zaak. Als ik mij niet vergis, heeft de politie die Bastados nog tusschen de vingers gehad, maar hem weer laten gaan, naar het heette, wegens gebrek aan bewijs. Dolorez de Mendoza, die we dus nu maar liever Dolorez Precasto zullen noemen, moet indertijd niets meer of minder hebben gedaan, dan een medeminnares om zeep hebben geholpen.

— Ontzettend, riep Brand verschrikt uit.

— Dat hangt er maar van af, hoe men het beschouwt, antwoordde Raffles kalm.

— Wat zeg je daar?

— Natuurlijk. Het is toch immers best mogelijk, dat er van een eigenlijke moord geen sprake is, maar dat Dolorez die andere vrouw gedood heeft uit zelfverdediging of zo iets. Je moet bedenken, dat we in Spanje zijn. Het zou mij niet verwonderen, als een geregeld duel had plaats gehad. Dat komt daar meer voor dan men wel zou denken, tusschen vrouwen.

— Weet je iets van de anteceden-ten van die Diego Bastados?

— Niet veel bijzonder. Een avonturier van de ordinairste soort, maar met een knap uiterlijk en die zich als een gentleman wist te gedragen als het zo in zijn kraam te pas kwam.

— Maar zeg mij nu eens, wat je uit dat alles afleidt?

— Och, er is, dunkt mij, maar één verklaring mogelijk. Dona Dolorez heeft haar naam blijkbaar niet alleen veranderd om zich te vrijwaren voor de nasporingen van de politie, maar ook nog voor andere doeleinden. Ik houd haar eenvoudig voor een avonturierster.

— Dus haar vriendelijk en innemend optreden...?

— Camouflage, zoals ik trouwens wel dadelijk gedacht heb, om zich bij gefortuneerde slachtoffers in te dringen. Het kan best, dat die Diego Bastados haar op mij heeft afgestuurd.

— Maar hoe is het mogelijk, dat de dochter van een zo hoogstaand man zo diep kan zinken, riep Brand uit.

— Ja, dat is voor mij ook enigszins een raadsel. Die Bastados moet haar door een of ander middel geheel en al in zijn macht hebben.

— Dat vind ik zo verwonderlijk niet. Zij zijn immers door een misdaad onverbrekkelijk aan elkaar verbonden.

— Ja, dat kan wel zijn, en toch schuilt hier nog iets... Die vrouw heeft op mij niet de indruk gemaakt van een gewone misdadigster. Haar gelaat vertoonde van tijd tot tijd plotseling een diep smartelijke trek...

De vrienden praatten nog enige tijd over dit onderwerp door en stonden toen van tafel op.

Raffles begaf zich naar de bibliotheek nam de huistelefoon van de haak en belde zijn pikeur op, die het toezicht hield over de stal, die zich eveneens in het park bevond, en die een afzonderlijke uitgang had in een stille zijstraat.

— Johnson, zei hij, aanstonds ontvang ik bezoek van een vreemdelinge, die zeer veel belang in paarden stelt en mijn stal wil bezichtigen. Zorg er voor, dat alles in de beste orde is. Zijn alle dieren al geroskamd en gepoetst? Zoveel te beter.

Toen Raffles en Brand bezig waren toilet te maken, werd er aan de voor- deur gebeld.

Beiden begaven zich naar de ontvangsalon en zagen door het raam een glanzende sleet voor de deur staan.

De chauffeur scheen enige woorden te wisselen met de oude Gaston,

In de auto konden zij duidelijk twee gedaanten waarnemen.

— Zij komt dus niet alleen, mompelde Raffles. Dat doet mij om meer dan één reden genoegen.

Brand keek hem verbaasd aan, maar zei niets.

De chauffeur liep weer naar de auto terug en opende het portier.

Twee vrouwen verlieten de auto. Dolorez de Mendoza en een oude dame met grijzig haar en scherp getekend gelaat, waarin twee koolzwarte ogen onder dichte wenkbrauwen schitterden.

Even daarna kwam Gaston binnen en zei:

— Dona Dolorez de Mendoza vraagt of zijn lordschap belet heeft.

— Verzoek madame binnen te komen, beval Raffles.

De oude kamerbediende wierp de deur wijd open en liet, met een buiging, de twee dames het vertrek binnen gaan.

Raffles was de beide dames hoffelijk tegemoet getreden en zijn diepe, klankrijke stem klonk warm, toen hij zei:

— Madame, tot mijn grote spijt zult gij het met mijn gezelschap en dat van mijn vriend voor lief moeten nemen. Wij wonen als het ware als kluisenaars, en een vrouw des huizes kan u, helaas, niet ontvangen.

Daar Raffles een vragende blik wierp op de dame die Dolorez de Mendoza vergezelde, zei deze op onverschillige toon en als terloops:

— Dit is mijn duenna, Anita Figuera.

De oude dame neeg licht het hoofd, terwijl zij Raffles scherp opnam.

Dolorez had vluchtig een blik door het vertrek geworpen en nam toen plaats op de sofa, waarheen Raffles haar met uitgezochte hoffelijkheid geleidde.

— Gij schijnt hier een prachtige villa te bewonen, mylord, zei zij.

— Ik heb niet te klagen, madame, antwoordde Raffles.

— Het moet een groot huis zijn.

— Tien vertrekken, dona Dolorez, eigenlijk teveel voor een vrijgezel, die alleen met zijn vriend woont, maar men heeft dat nu eenmaal nodig als men te Londen bezoek ontvangt.

Brand had een gesprek aangekaant

met de duenna en gedurende een half uur sprak het viertal over onbetekenende zaken.

Maar Brand had goede ogen, en ook goede oren.

En die leerden hem, dat de schone Spaanse zijn vriend wellicht met misdadige bedoelingen naderde, maar dat zij of een volkerde toneelspeelster was, of dat er in haar gemoed niet te miaken kennen tedere gevoelens waren ontstaan.

— En nu, madame, zal ik het genoegen hebben u naar de stallen te geleiden, want anders zoudt gij het doel van uw komst eens mogen vergeten.

Dolorez scheen de fijne ironie in deze woorden niet op te merken en stond op.

— Gaarne, mylord, zei zij.

Daarop wendde zij zich tot haar duenna en zei op onverschillige toon:

— Gij behoeft mij niet te begeleiden en kunt gerust hier met de heer Brand wat blijven praten, of in het park wandelen, ik kan het zeer wel zonder uw gezelschap stellen.

Raffles had zich op de lippen gebeten, maar hij beheerste zich en zei op hoffelijke toon:

— Ik voeg mij natuurlijk geheel naar uw wens, madame, en niets zal mij aangenamer zijn dan u mijn paraden te laten zien, zonder dat madame Anita zich behoeft te vermoeien.

Weer keek Brand zijn vriend verwonderd aan.

Het leek hem alsof hij een lichte spot in diens woorden had gehoord, waar van hij zich de reden niet goed kon begrijpen.

— Nu, ik zal je dan wel weer moeten toegeven, zei de duenna op knorrige toon, ik heb toch nooit iets te zeggen. Als mijnheer Brand het goed vindt, zullen wij wat in het park gaan... maar ik zou ook gaarne deze prachtige villa eens in haar geheel bewonderen, want gij moet weten, dat ik een groot liefhebster ben van architecture interieure.

Brand wierp Raffles ongemerkt een vragende blik toe.

Deze knikte vlug bevestigend terug.

Zij waren nu alle vier opgestaan en

begaven zich langzaam naar de vestibule.

Brand ging met de duenna naar boven en Raffles en de Spaanse liepen door de vestibule naar een brede glazen deur die op het park uitzag.

Zij daalden het terras af en liepen nu langzaam door de heerlijke lommerrijke lanen van het park, dat gevuld was met de geur van duizenden bloemen. Diep ademhalend genoot Dolorez van de zoete lucht die opsteeg.

— Gij zijt wel te benijden, mylord, zei zij eindelijk, gij woont in een heerlijk huis en wat meer zegt, midden in de bloemen.

— Gij houdt dus wel veel van bloemen?

— Ik ben er dol op. Ik zou niet zonder bloemen kunnen leven, geloof ik.

— Gij zult er dus in uw vaderland, thuis ook wel van genieten?

— Thuis, herhaalde zij fluisterend, thuis? Ik ben in drie jaren niet in Spanje geweest. Maar och, wat zal u dat interesseren?

— O, toch wel, antwoordde Raffles. Denkt ge niet spoedig naar Spanje terug te keren?

Dolorez scheen te aarzelen om te antwoorden. Zij wierp een snelle blik achter zich, boog diep het hoofd en zei toen met omfloerste stem:

— Ik zal er wel nooit terugkeren, mylord. Ik kan niet alles zeggen, maar, er is veel dat mij weerhoudt, om naar mijn geboortegrond terug te keren. Later misschien... veel later.

Even heerste er zwijgen toen zei Raffles:

— Iedereen heeft geheimen in zijn leven, die hij alleen voor zichzelf moet houden. Ook mij is het lot niet altijd even gunstig gezind geweest, maar ik heb mij weten te ontrukken aan de ijzere druk van de omstandigheden. Zoudt gij ook niet zo sterk kunnen zijn?

— Misschien... als een sterke hand mij daarbij leidde antwoordde de Spaanse op gesmoorde toon. Maar alleen... neen, alleen zal ik het nooit kunnen.

Onder het spreken waren zij de stallen genaderd.

De pikeur stond aan de deuren en

groette beleefd, toen hij zijn meester en diens gaste zag naderen.

Zij traden de fraai ingerichte stallen binnen.

De Spaanse slaakte een kreet van bewondering en verrassing.

— Maar mylord, riep zij uit, als ik mij niet vergis, hebt gij gisteren van zes paarden gesproken, en ik zie er hier wel twintig.

— Ik bedoelde met die zes paarden ook alleen mijn rijpaarden, madame, antwoordde Raffles.

Langzaam waren zij de gehele stal rondgewandeld, toen zij bij de boxes kwamen, waar de rijpaarden stonden.

Vol bewondering bleef Dolorez de Mendoza stil staan.

— Die mooie ruïn is zeker uw lievelingspaard? vroeg zij, terwijl zij op een prachtig Engels jachtpaard wees, dat de fijne oren vol aandacht had opgestoken, zodra hij de stem van zijn meester vernam.

— Eigenlijk gezegd, heb ik geen bepaalde voorkeur, madame, antwoordde Raffles lachend, maar ik rijd het liefst op Sultan Emir, die Arabische schimmelhengst daarginds.

— Ja, het is een prachtig dier, zei de Spaanse, terwijl zij naast het Arabische paard trad en het op de fraai gebogen hals klopte. Het moet een genot zijn op de rug van dit dier in Rotten Row te galopperen.

— Madame, hernam Raffles met een hoffelijke buiging, gij zult mij een genoegen doen, indien gij er reeds morgen de proef van zoudt willen nemen. Sultan Emir gaat onder het dameszadel even voortreffelijk als onder het herenzadel. Oorspronkelijk is het een damespaard geweest en ik heb het zelf moeten africhten voor mijn eigen gebruik.

— Meent gij dat werkelijk, mylord, riep Dolorez de Mendoza uit.

— Ik heb het gebrek, madame, steeds te menen wat ik zeg, antwoordde Raffles.

— Dan houd ik u aan uw woord, mylord. Morgenochtend hoop ik dit schone dier in Hydepark te berijden.

— Sultan Emir zal niets liever verlangen, madame.

— En gij?

— Voor mij zal het een grote eer zijn.

— Alleen een eer?

— Als gij het wenst, ook een genoe- gen, voegde Raffles er kalm aan toe.

De Spaanse beet zich even op de lip- pen en haar blik verduisterde toen zij zei:

— Gij zoudt mij dan wel willen ver- gezellen? O, neen, antwoord maar niet, ik voel wat er weer moet komen: « Als gij het wenst, madame... » en ik wil niet wenssen; ik zou veel liever willen, dat gij uit u zelf hadt aangeboden mij te vergezellen.

— Ik geloof stellig, dat ik dat ook gedaan zou hebben, madame, antwoord- de Raffles glimlachend, maar hebt gij er mij wel de tijd voor gelaten, met een dergelijk voorstel voor de dag te komen?

— Als dat zo is, dan zal ik u alles vergeven, mylord, riep Dolorez vrolijk uit, terwijl haar ogen begonnen te fon- kelen.

— Dan blijft het afgesproken, dat ik u morgen om tien uren aan uw hotel zal komen afhalen, madame, zei Raf- fles met een hoffelijke buiging. Gij lo- geert?

— In het Carlton Hotel.

— Dan zal mijn pikeur het paard aan de teugel leiden. Het is niet ver van hier.

Onder het spreken waren zij de stal nogmaals op en neer gegaan. Toen gin- gen zij de weg terug.

Bij het terras vonden zij Brand en de duenna.

De oude vrouw keek Dolorez met ste- kende blik aan en scheen tot op de bodem van haar ziel te willen lezen.

— Nu, Dolorez? vroeg zij, hebt gij de paarden van mylord kunnen bewon- deren?

— Ja, Anita. Ik heb nog nooit zulke schone dieren gezien. Lord Aber- deen heeft mij beloofd, dat ik morgen- ochtend met zijn Arabische schimmel een wandelrit door Hydepark met hem mag maken.

Langzaam wendde de duenna haar blik van de vrouw naar Raffles.

— Zal mylord je vergezellen, Dolorez?

— Dat zeg ik u toch, antwoordde Dolorez ongeduldig.

— Nu, nu... gij behoeft niet dadelijk zo uit te vallen, zei de duenna op sus- sende toon. Ik ben er van overtuigd, dat ik je gerust aan mylord kan toe- vertrouwen.

— Daar kunt gij van verzekerd zijn, madame, zei Raffles op droge toon.

Brand had vol verbazing naar dit gesprek geluisterd.

Hij meende in aller toon een bedekte dreiging, een half onderdrukte toorn te horen, van welker reden hij zich geen begrip kon vormen.

Verwonderd keek hij van de een naar de ander, van Raffles beneden, aan de de voet van het terras onbeweeglijk als een standbeeld vaag voor zich uit- keek, naar de vrouw, die scheen te be- ven van onderdrukte opwinding, van haar weer naar de duenna, wier scherp getekend gelaat intens bleek was ge- worden, en wier ogen op zonderlinge wij- ze fonkelden.

Er heerste even een gespannen stil- zwijgen.

Raffles verbrak het, door kalm op te merken:

— Onze afspraak blijft dus, dat ik u morgen om tien uur van uw hotel kom halen, madame.

— Gaarne, mylord, antwoordde Do- lorez, terwijl zij haar begeleidster een uittartende blik toewierp. En ik kijk er met verlangen naar uit.

— Dan blijft ons niets anders over, Dolorez, dan afscheid te nemen en my- lord dank te zeggen voor de vriende- lijke wijze, waarop hij ons wel heeft willen ontvangen, zei de duenna, terwijl zij Dolorez bij de arm vatte.

Brand stond dicht bij haar, en keek met grote ogen naar de hand, die zich als een schroef om de pols van de jonge vrouw legde.

Hij keek naar Raffles die echter even onbeweeglijk als steeds bleef staan.

Het gezelschap ging de treden van het terras op en Raffles begeleidde zijn bezoekers naar de deur.

Een laatste stomme buiging en Dolo-

rez was met haar begeleidster verdwenen.

Raffles bleef enige tijd zwijgend naar de dichte deur kijken en wendde zich toen tot Brand:

— Wel, amice... wat denk je wel van dit bezoek van Dolorez Precosta en haar minnaar in het hol van de leeuw?

— Ik heb dus goed gezien, riep Brand uit. Toen hij haar bij de arm greep viel mij pas de grootte van de handen van die gewaande duenna op.

— Ik wist het al, toen hij nog geen vijf minuten hier in huis was, zei Raffles glimlachend.

— Maar dat is toch wel wat heel brutaal.

— Heel zeker. Dat heerschap schijnt va banque te spelen. Hij zet alles op één kaart... en dat nog wel terwijl hij de grimeerkunst niet in alle finesses meester is.

— De reden is, dunkt me, duidelijk, zei Brand op veelbetekenende toon. Hij vertrouwt haar niet alléén in je gezelschap.

— Dat zou men tenminste wel zeggen.

— En waarom niet, denk je? vroeg Brand, terwijl hij Raffles strak aankeek. Eenvoudig omdat die vrouw van je houdt, en omdat de liefde een gevaarlijk werktuig kan zijn als zij zich tegen degene keert die er gebruik van wil maken.

— Kom, Charles, hernam Raffles met een flauwe glimlach. Meen je in alle ernst, dat een vrouw binnen vier en twintig uren hals over kop in een man verliefd?

— In nog veel korter tijd, als de man Raffles heet en als de vrouw een Spaanse is, riep Brand met overtuiging uit. Wees toch niet blind. Jij zelf moet toch

ook de oogopslag gezien hebben.

— En wie zegt me, dat die oogopslag geen onderdeel vormt van het wapentuig, dat die schurk van een Diego Bastados tegen mij gebruiken wil? riep Raffles toornig uit. Een vrouwenblik kan een scherp wapen zijn, een vergif dat wordt toegepast om de man te vergiften, wiens geld men begeert.

— Dat weet ik, en ik weet ook, dat dit inderdaad oorspronkelijk in de bedoeling van Dolorez de Mendoza heeft gelegen. Maar dit was niet de blik van een vrouw die huichelt. Het was de blik van een beklagenswaardige jonge vrouw die de afgrond voor zich ziet, waarin haar waarachtige liefde haar zal storten, die een verterende hartstocht is gaan opvatten voor de man, die zij ten verderve moest voeren, op bevel van een onverlaat, die haar geheel in zijn macht heeft.

Raffles had zwijgend naar deze met grote nadruk uitgesproken woorden geluisterd.

Hij had zijn vuisten samengeklemd en zei nu op doffe toon:

— Als ik dat zeker wist, als ik in waarheid kon vermoeden, dat je goed gezien hebt... bij God, dan zou ik in staat zijn, die ellendeling te doden als een hond, die een dochter uit een achtbare familie zo diep heeft doen zinken als deze arme vrouw. Maar je moet je vergissen, Charles. Die vrouw speelt een gevaarlijke comédie... dat is alles.

Brand haalde de schouders op.

— Er valt met jou in deze soort zaken niet te redetwisten, zei hij ongeduldig. Jij vindt het nu eenmaal een bespottelijk denkbeeld, dat een jonge, mooie vrouw ooit op je zou kunnen verlieven. Maar de uitkomst zal aantonen, dat ik gelijk heb, duizend maal gelijk.

HOOFDSTUK V

EEN RIT MET NOODLOTTIGE AFLOOP

De volgende dag, omstreeks tien uur in de ochtend, reed Raffles op zijn voertuig « King Charles » naar het Carlton

Hotel.

Naast hem ging zijn pikeur, die de Arabische schimmel bij de teugel leidde.

Het beweeglijke dier liet zich slechts met grote moeite in bedwang houden en maakte van tijd tot tijd gevaarlijke capriolen.

De zon scheen heerlijk aan een wolkeloze hemel en alles deed een prachtige laat-zomerdag voorzien.

In diepe gedachten verzonken, reed Raffles verder.

De woorden van zijn vriend hadden hem meer getroffen dan hij durfde en wilde toegeven.

Ook hij had wel begrepen, dat de gevoelens van de schone Spaanse te zijnen opzichte niet die waren van een vrouw, die een verraderlijk plan beaamt. En met angst vroeg hij zich af, waartoe deze noodlottige hartstocht van Dolorez Precasto moest leiden.

Hoe hij zelf zijn hart doorvorste... hij vond er slechts warme belangstelling en een diep oprecht medelijden in.

Maar voor het overige was het dood... dood en dor, zonder bloesems, zonder leven, zonder hoop op een blijde toekomst...

Liefkozend streek Raffles de hand over de glanzende nek van het paard dat hij bereed.

Dieren... die hadden zijn liefde.

Even over tien uur had hij het Carlton Hotel bereikt.

Men scheen hem reeds met ongeduld te wachten, want nauwelijks had hij, na van zijn paard te zijn gestegen, zich laten aandienen, of Dolorez verscheen in de grote hall in een bevallig amazone-toilet, dat haar figuur voortreffelijk deed uitkomen.

Raffles merkte direct, dat haar gelaat de sporen van een heftige opwindning vertoonde, maar hij was te zeer man van de wereld, om ook maar door een enkele onbescheiden blik te doen zien, dat de gemoedsgesteldheid van de Spaanse niet aan zijn aandacht ontsnapt was.

Hoffelijk trad hij haar tegemoet.

— Ik hoop, dat ik niet te laat ben, madame, zei hij, terwijl hij de hand van de jonge vrouw aan zijn lippen bracht.

Zij trad nu langzaam naar de rand van het trottoir, waar de pikeur de Arabische schimmel aan de teugel hield.

Zachtjes streelde zij het dier over de glanzende nek.

— Welk een schoon paard is het toch, mylord, riep zij vol bewondering uit.

— Maar nog zeer jong, madame, hernam Raffles, en erg vurig. Ik zou u dus willen aanraden de karwats zo weinig mogelijk te gebruiken. Sultan Emir is de laatste tijd ook niet meer gewend aan het dameszadel en wanneer hij een wispelturige lui heeft, ben ik zelf nauwelijks in staat om hem in toom te houden.

— O, daarvoor behoeft ge niet bang te zijn, mylord, antwoordde Dolorez lachend. Ik heb in Spanje de vurigste paarden bereden en ik mag zeggen, dat ik ze tot dusverre nog alle ben meester gebleven.

Raffles trad snel naderbij, glimlachte en tilde haar als ware zij een veertje in het zadel.

Daarna sprong hij zelf op de rug van de vos, waarna de pikeur de teugels van de schimmel los liet.

Voor zij wegrede wierp Dolorez nog een snelle blik achter zich.

Raffles volgde die blik en zag achter een der vensters van het hotel het donkere gelaat van Diego Bastados.

— Kent gij die man, madame? vroeg Raffles, terwijl zij wegrede op onverschillige toon.

— Ja, mylord, maar niet intiem, antwoordde Dolorez nauwelijks verstaanbaar. Ik heb hem te Madrid leren kennen, wij hebben toevallig de reis te zamen gemaakt en logeren in hetzelfde hotel.

— Uw vriend schijnt niet bepaald in z'n humeur te zijn? merkte Raffles glimlachend op.

— Mijn vriend, herhaalde de Spaanse verontwaardigd. Hij is mijn vriend niet, mylord.

— Men zou tenminste eerder zeggen, dat hij uw vijand is, zei Raffles. Naar het mij toeschijnt, was hij zeer boos.

— Maar wat doet dit er toe, mylord? Zie eens, het is een mooie dag en Sultan Emir danst van genoegen. Kom, laten wij ons genot niet laten verstoren door de boosheid van een man, die mij niet welgezind is. Ik heb mij voorge-

nomen om vanochtend slechts te genieten, verder alles van mij af te zetten.

Vrolijk koutend, bereikte het paar Hydepark, en spoedig draafden zij naast elkaar langs Rotten Row.

Honderden mannenogen volgden vol bewondering het schone paar.

En menigeen, die lord William Aberdeen van nabij kende, verwonderde er zich over, hem in gezelschap van een jonge dame te zien. Zo iets was men van deze verstokte vrijgezel zeker niet gewend.

Zijn lordschap zelf scheen geheel verjongd te zijn.

Zijn cog glansde met jeugdig vuur, en men zou hem, wanneer zijn haar aan de slapen niet reeds was beginnen te grijzen, voor een jonge man hebben gehouden, zo lenig en met zo krachtige hand bestuurde hij zijn paard.

Na een uur verlieten zij het park weer.

— Als gij het goed vindt, mylord, zei Dolorez de Mendozza, dan zal ik gaarne zo lang mogelijk genieten van deze rit, en op Sultan Emir naar uw huis rijden.

— Zou uw duenna dat goed vinden? vroeg Raffles spottend, terwijl hij zijn donkere ogen onderzoekend op het gelaat van de amazone vestigde.

Dolorez wendde langzaam het gelaat naar de vrager toe, als trachtte zij zijn gedachten te raden.

— Mijn duenna mag het wel of niet goedvinden, antwoordde zij onverschillig; ik doe steeds wat ik wil.

— Steeds? vroeg Raffles met nadruk.

Dolorez boog het hoofd en haar ogen verduisterden.

— Tenminste, bijna altijd, antwoordde zij zacht.

— Wel madame, vervolgde Raffles, ik heb er volstrekt niets tegen, dat gij Sultan Emir weer naar zijn stal terugbrengt. Henderson, mijn chauffeur, zal u dan wel met de auto thuis brengen.

— Charmant, mylord, gij weet niet hoeveel genoeg en gij mij hiermede doet.

Enige tijd reden zij zwijgend naast elkaar.

Reeds hadden zij het begin van de Cromwellstreet bereikt.

Zij waren nauwelijks honderd meter van de villa van lord William Aberdeen verwijderd, toen een auto die met grote snelheid dwars voor hen de straat overstak, en in een zijstraat verdween, de Arabische schimmel hevig deed schrikken.

Dolorez de Mendozza beging de onvoorzichtigheid, inplaats van rustig de teugels aan te trekken, het jonge dier met de karwats aan te raken.

De schimmel ging hinnikend op de achterbenen staan en vloog toen plotseling als een pijl uit de hoog vooruit.

De amazone, hierop niet verdacht, verloor haar bezinning.

Zij was de schimmel niet meer meester en voor men iets kon doen, wierp hij haar uit de zadel...

Haar voet bleef aan de stijgbeugel hangen en zij werd door het hollende paard over het wegdek meegesleurd.

Dit alles gebeurde in enkele seconden.

Raffles had geen ogenblik zijn tegenwoordigheid van geest verloren.

Hij bracht zijn rijdier onmiddellijk in galop en was binnen enkele tellen naast de hollende schimmel, die hij bij de teugel greep en tot staan bracht.

Juist bevonden zij zich toen ongeveer ter hoogte van zijn huis.

De oude Gaston, die toevallig voor het venster stond, had het gehele voorval gezien en Raffles zag hem met de handen boven het hoofd snel verdwijnen.

Een ogenblik later werd de deur opengeworpen en Brand kwam naar buiten vliegen, terwijl Gaston, zo snel zijn benen hem dragen konden, volgde.

Dit was zo snel gebeurd, dat er nog nauwelijks een tiental voorbijgangers op het ongeluk waren afgekomen.

— Maak haar voet uit de stijgbeugel los, Charles, zei Raffles kortaf.

— Breng de schimmel even weg, vervolgde Raffles, en jij, Gaston, belast je met mijn paard.

Tegelijkertijd sprong hij uit de zadel en tilde het bewusteloze meisje met zijn krachtige armen van de grond.

Snel droeg hij zijn last de ontvangkamer binnen en legde haar neer op

de brede divan, die daar stond.

Nauwelijks had hij dit gedaan, of Dolorez sloeg de ogen op en keek met verwilderde blik om zich heen, terwijl zij de hand aan het voorhoofd bracht.

Zodra Raffles zag dat zij de ogen opsloeg, trad hij snel op de sofa toe en boog zich over haar heen.

— Gevoelt gij ergens pijn, madame? vroeg hij op zachte toon. Ik zal onmiddellijk een dokter laten komen.

— Ik geloof, dat ik zwaar gekneusd ben. Mijn lichaam doet overal pijn, maar ik geloof niet, dat ik iets gebroken heb, mylord, antwoordde de Spaanse flauw glimlachend. Maar het is zeker, dat ik nu reeds met verbrijzeld hoofd en bloedend ergens op straat zou liggen, als gij er niet waart geweest.

Zij stak hem de hand toe en trok Raffles naar zich toe.

— Het had waarlijk niets te betekenen, madame, antwoordde Raffles, die zich blijkbaar niet op zijn gemak gevoelde.

— Ik dacht wel, dat gij zo iets zoudt zeggen, hernam de Spaanse bitter. Gij vindt het blijkbaar onaangenaam, dat ik enige verplichting aan u zou hebben.

— O neen, zeg dat niet, madame, zei Raffles haastig, maar werkelijk, ieder ander zou in mijn plaats juist hetzelfde hebben gedaan?

— Wat kan mij ieder ander schelen, mylord, riep zij heftig uit. Ieder ander is mij onverschillig, maar gij... gij...

Maar Dolorez had blijkbaar haar krachten overschat.

Zij had zich willen oprichten, maar viel nu zwaar in de kussens van de sofa terug en sloot de ogen.

Zij had opnieuw het bewustzijn verloren...

Raffles verliet haastig het vertrek, snelde de bibliotheek binnen en belde een geneesheer op, wiens hulp hij reeds enige malen eerder had ingeroepen.

Een kwartier later reed de auto van de dokter voor.

Raffles bracht de geneesheer bij de gewonde, die nog steeds bewusteloos was, en vertelde hem in korte woorden wat er gebeurd was. Daarna verliet hij het vertrek opdat de geneesheer zijn patiënte zou kunnen onderzoeken.

Een half uur daarna kwam de dokter de gang in om zijn handen aan het fonteintje te wassen. Onderwijl deed hij verslag van zijn bevindingen.

— Kan de patiënte vervoerd worden? vroeg Raffles.

— Geen sprake van, mylord, luidde het antwoord. Deze salon kan gemakkelijk als ziekenkamer worden ingericht, het kabinet er naast is als geknipt voor de huisvesting van de verpleegster. U hebt zeker wel een veldbed, dat verneerget kan worden, terwijl u en uw secretaris, als u denkt dat de welvoegelijkheid het eist, naar een hotel kunnen gaan. Maar als u het mij vraagt, vind ik dat beslist onnodig. Aan die ouderwetse opvattingen doen wij tegenwoordig niet meer. Op de bovenverdieping zult u voor u zelf en uw secretaris ruimte genoeg hebben.

Terwijl de geneesheer sprak, had hij wat op een blaadje van een receptenblokje gekrabbeld, scheurde het vellekje los en overhandigde het Raffles, zeggend:

— Laat dit een uwer bedienden naar de apotheek brengen. De gebruiksaanwijzing staat op het etiket. Ik kom morgen nog eens kijken.

HOOFDSTUK VI DE BEKENTENIS

Een uur later werd de deur van de kamer zacht geopend en Raffles trad binnen.

Een enkele blik op het gelaat van de patiënte deed hem zien, dat zij rustig

sliep.

Er lag een zonderling kalme, bijna kinderlijke glimlach op het gelaat van de gewonde vrouw.

Voorzichtig trad Raffles nader, tot

hij vlak voor de sofa stond.

Plotseling spitste hij de oren.

De zieke had zacht enige woorden gemompeld.

Raffles boog zich dicht over haar heen en hoorde nu duidelijk enkele afgebroken zinnen, die zij in haar slaap sprak.

— Mijn leven voor het jouwe... mijn schat... mijn innig geliefde... ik wil en ik zal je redden... John Raffles.

Met een schok richtte Raffles zich op.

Het bloed week tot zelfs uit zijn lippen en zijn ogen namen een starende uitdrukking aan.

Raffles scheen enig gerucht te hebben gemaakt, althans Dolorez sloeg plotseling de ogen op en keek hem recht in het gelaat.

Een brandend rood bedekte plotseling haar wangen.

— Gij hier, mylord, fluisterde zij.

— Gij moet het mij niet kwalijk nemen, madame, ik wilde slechts naar uw toestand komen zien. Gevoelt gij u nu beter?

Een pijnlijke glimlach gleed over het gelaat van de schone Spaanse.

— Eerlijk gezegd... mijn been doet thans meer pijn. Ik geloof dat het sterk is gezwollen.

— Doet uw enkel u even veel pijn als uw polsen, madame? vroeg Raffles, terwijl hij zijn blikken in die van de gewonde boorde.

Dolorez werd krijt wit en stamelde:

— Wat meent gij, mylord?

— Ik meen, wat ik zeg, madame, vervolgde Raffles en zijn stem nam een warmere klank aan. Gij denkt toch niet, dat wij blind zijn. De dokter had het trouwens ook reeds gezien. Uw polsen vertonen de indrukken van vingers die er om heen geklemd zijn geweest. Zie eens, zij zijn geheel en al blauw.

Dolorez boog het hoofd en haar stem was nauwelijks verstaanbaar, toen zij hernam:

— Mijn duenna heeft soms buien van opvliegende drift... en dan is zij zeer hardhandig.

— Uw duenna, madame, beschikt inderdaad over een grote spierkracht, en dat is ook geen wonder, want zij is,

een man.

De gewonde vrouw richtte zich in de kussens op, alsof zij door een slang gebeten was.

— Wat zegt gij, mylord? fluisterde zij. Wat bedoelt gij?

— Ik bedoel slechts dit, Dolorez Precasto, zei Raffles, terwijl hij dicht op de sofa toetrad en zijn hand op de smalle witte hand van de jonge vrouw legde, dat gij beter zoudt doen, aan deze comédie een einde te maken.

— Gij weet dus... alles?

— Ik weet alles.

Langzaam liet de gewonde zich achterover vallen.

Haar ogen sloten zich en de zwarte wimpers lagen als brede schaduwen over haar bleke wangen.

Haar boezem hijgde.

Plotseling sloten haar beide handen zich met kracht om de arm van de man die voor haar stond en het klonk bijna als een kreet, toen zij uitriep:

— Welnu dan ja, er moge van komen wat wil. Mijn duenna, die hier gisteren geweest is, gij hebt het goed gezien, is een man. Hij is de duivel die mijn bestaan sedert jaren vergiftigt, Diego Bastados. Ja, het is waar, ik ben niet Dolorez de Mendoza, niet de nicht van de Spaanse premier. Maar Dolorez Precasto. De dochter van een der edelste mannen van Toledo.

— Ik wist dit alles reeds, madame, hernam Raffles op vriendelijke kalmerende toon, toen ik u nog nauwelijks enkele uren kende.

— En, weet gij nog meer, mylord? vroeg Dolorez, terwijl zij haar blikken angstig vragend op het gelaat van de Grote Onbekende vestigde.

— Nog veel meer, madame. Maar vrees niet, gij kunt mij vertrouwen.

— Maar dan wil ik u dat verleden openbaren, mylord, riep Dolorez op heftige toon uit. Nu gij de plannen kent die ik tegen u beraamd heb, op aanstoken van mijn boze geest, nu zult gij ook weten hoe ik daartoe gekomen ben. Ik wil u alles opbiechten en u vertellen van de daad, die mijn gehele leven heeft vergiftigd, en mij een willoos werktuig in de handen van die ver-

achtelijke schurk Bastados heeft gemaakt.

— Madame, zei Raffles, vertel mij in het kort, wat u in de macht van Diego Bastados heeft gebracht.

Hij zette zich in de stoel, voor de sofa neer.

Dolorez wendde het hoofd zo op de kussens, dat zij Raffles vlak in het gelaat kon zien en begon toen met zachte stem te spreken:

— Vier jaar geleden ongeveer, leerde ik Diego Bastados kennen ten huize van een mijner vriendinnen, Mesquita de Rosas... Ik wil u niets verzwijgen en daarom... ik werd op hem verliefd. Ik was nog zeer jong, nauwelijks zeventien jaar, onervaren en het heet Spaanse bloed sprak. Hij had iets zeer innemends over zich, hij had vele reizen gedaan, en gaf zich uit voor vertegenwoordiger van buitenlandse handelshuizen. Hij scheen ook veel bij mijn vriendin Mesquita aan huis te verkeren en dat legde de grondslag tot mijn jaloezie, die spoedig tot een ziekelijke natijver aangroeide. Door welke beweegredenen Bastados gedreven werd, om deze gevoelens jegens mijn vriendin aan te wakkeren, heb ik pas later begrepen... toen het te laat was.

Weer verborg Dolorez het gelaat in de handen om de brandende tranen te verbergen, die in haar ogen opwelden.

Toen vervolgde zij langzaam:

— Eens zag ik hen beiden in een der stadsparken gearmd en blijkbaar in een zeer teder gesprek verdiept lopen. Mijn bloed begon te koken. Ik wist toen niet, dat Diego haar daartoe had overgehaald om, naar zijn voorgeven, aldus mijn koelheid voor hem in liefde te veranderen. Zij hadden mij dan ook zeer goed gezien die dag, maar ook dat wist ik pas later. Geheel buiten mij zelf van wraaklust en jaloezie, keerde ik naar huis terug en daar schreef ik de brief, die zich thans in het bezit van Diego bevindt. Ik dreigde haar, die lange jaren mijn liefste vriendin was geweest, te zullen doden, indien zij niet onmiddellijk afzag van Bastados, op wie ik recht had.

Ik weet niet wat er nog die zelfde

avond tussen haar en Bastados is voorgevallen. Ik weet ook niet, of zij misschien werkelijk liefde voor hem heeft opgevat... het is best mogelijk, maar zij kwam die avond bleek van woede bij mij, vergezeld van Diego. Zij had de brief open in de hand, toen zij mijn kamer binnentrad. Er volgde een heftig, opgewonden gesprek, waarvan ik mij niet alle bijzonderheden meer herinner.

— En wat deed Bastados? vroeg Raffles, geheel onder de indruk van dit verhaal.

— Die stond met over elkaar geslagen armen alles te aanhoren en deed niets.

— Ga door, als ik u verzoeken mag, zei Raffles. Ten minste als deze herinneringen u niet te smartelijk zijn, maar het is werkelijk beter als ik alles weet.

Dolorez streek zich met de hand over het voorhoofd en vervolgde:

— De rest is spoedig verteld. Ik had Mesquita een gemeen woord naar het hoofd geslingerd... de zwaarste belediging voor een vrouw. Toen greep zij naar een mes, dat zij in haar mouw verborgen had gehouden, en wilde zich op mij storten. Blind van woede griste ik op mijn beurt de dolk van de tafel, die daar onder mijn bereik lag. Er volgde een kort gevecht. Mesquita raakte mij aan de schouder en toen was haar lot beslist. Bijna krankzinnig door het zien van mijn eigen bloed, en door razernij gedreven, stootte ik de dolk in haar borst.

Een lange siddering liep door het lichaam van de jonge vrouw, toen zij deze woorden op hese toon uitsprak.

Krampachtig tastte zij naar de hand van Raffles, die haar tot bedaren bracht en zei:

— Wat volgde er toen?

— Toen nam Bastados, toen het veel te laat was, mij bij de arm en rukte mij van Mesquita af, die ik zelfs in haar doodstulp nog mijn woede en haat in het gelaat slingerde.

Hij nam haar de brief uit de vingers, vouwde het papier op, en stak het bij zich. Niemand behoeft mij te zeggen wat er zal gebeuren, indien de justitie

deze brief ooit mocht vinden.

— Dat is zo, madame, zei Raffles zacht. Tenzij Bastados onder ede verklaart, dat gij gehandeld hebt uit zelfverdediging.

Dolorez richtte zich overeind en keek Raffles met grote, koortsachtig glanzende ogen aan.

— Geloofst gij waarlijk, dat ik uit zelfverdediging handelde, mylord?

— Dat geloof ik, madame.

Een droge snik klonk uit de keel van de gewonde vrouw.

— God zij gedankt, mompelde zij. Dat ik dat uit uw mond mag horen, is voor mij een onuitsprekelijk genot.

Als in zalige verrukking liet zij het hoofd achterover in de kussens zakken en staarde enkele ogenblikken naar de zoldering.

Toen vervolgde zij:

— Bastados greep mij bij de arm en dwong mij met hem te vluchten. Een paar weken leefde ik als in een paradijs, want ook ik meende aanvankelijk, dat ik uit zelfverdediging had gehandeld. Maar langzamerhand druppelde hij als vergift in mijn geest, dat ik een moord gepleegd had. En langzamerhand ook leerde ik zijn ware aard kennen. Het waren vreselijke dagen. Eerst voelde ik hem aan mij gekluisterd door de liefde en later, door een onuitroebbare haat. En nu kent gij mijn gehele geschiedenis mylord... John Raffles.

Raffles was langzaam opgestaan.

— En met deze twee woorden verklaart gij, madame, de mijne ook te kennen, zei hij op zacht verwijtende toon.

— Vergeef het mij, riep de Spaanse uit, terwijl zij smekend de handen naar hem uitstreekte. Waarlijk, ik had niet de bedoeling te luisteren en het was louter toeval, dat mij die woorden deed verstaan. Ik hield mij slapende om u in de waan te laten, dat uw geheim veilig was. En als ik u nu zeg, dat ik het ken, dan is dat alleen, omdat ik kan zweren, dat ik liever duizend doden zou sterven, dan uw geheim te verraden.

En op zachte toon voegde zij er aan toe:

— En gij weet wel waarom? Want ik kan het niet langer verzwijgen... ik houd van je. Ik houd zoveel van je, dat ik mijn leven voor je zou willen geven. Vanaf het eerste ogenblik, dat ik je zag, had ik je lief.

Raffles zweeg.

Een ontzaglijk melancholiek gevoel maakte zich van hem meester.

Hij had steeds gewild, dat zijn hart voor eeuwig dood zou zijn, en deze jonge vrouw wilde trachten er nieuwe gevoelens in te storten.

Hij meende dat in zijn borst slechts een ijzige koude heerste en deze Spaanse vrouw wilde die ijzige koude met de gloed van haar hartstocht verdrijven.

Zacht trad hij op haar toe en fluisterde:

— Waarom heb je mij dit gezegd, Dolorez?

— Omdat ik wilde, dat je het zoudt weten, antwoordde Dolorez eenvoudig. Misschien, neen; zeker is het in strijd met de Engelse gebruiken, maar mijn liefde is sterker dan elke conventie.

— Ik neem het je ook niet kwalijk, Dolorez, maar je hebt daareven je liefde bekend aan een man, voor wie alle liefde dood is en dood moet blijven.

— Voor altijd? kreet Dolorez Precasto.

— Voor altijd, antwoordde Raffles op doffe toon.

Op dat ogenblik werd er bescheiden op de deur geklopt.

Raffles richtte zich op en ging snel een paar passen van de sofa terug. Zijn stem had haar gewone vastheid herkrengen toen hij riep: Come in.

Brand trad binnen.

— Edward, de verpleegster is zoëven gekomen en wacht in de bibliotheek.

— Ik kom dadelijk, Charles, antwoordde Raffles kalm. Maar voor wij naar haar toe gaan, wil ik je in tegenwoordigheid van madame Dolorez Precasto het volgende zeggen: Zo spoedig zich de gelegenheid voordoet, zullen wij Diego Bastados, die jij ook wel kent, een papier afhandig maken, waardoor die schurk deze jonge dame in zijn macht houdt. Kan ik op je rekenen?

— In leven en dood, dat weet je.
Een zachte kreet deed hem opzien.
Dolorez had beide armen naar Raffles uitgestrekt.
— Ik dank je, ik dank je, snikte zij.

Raffles trad haastig op haar toe en greep de beide handen, die naar hem waren uitgestoken.

Brand verliet onhoorbaar en bescheiden het vertrek...

HOOFDSTUK VII

DE BESCHULDIGENDE BRIEF

Een paar uren later zaten Raffles en Brand tegenover elkaar in de bibliotheek.

De eerste had Brand op de hoogte gebracht van wat hij zoëven had vernomen, maar met geen enkel woord gerept over de tedere bekentenis, welke Dolorez had afgelegd.

Brand op zijn beurt, had wel geraden wat er was voorgevallen, maar dacht er niet aan dit te laten blijken.

Hij begreep alleen, dat zijn vriend van hem verlangde, dat zij beiden zouden trachten de beschuldigende brief machtig te worden, en dat was hem voldoende.

— Het beste is, dunkt mij, zei Raffles, dat wij beiden een of ander baantje in het Carlton Hotel zien te krijgen. Met het oog op het huidige personeeltekort in alle bedrijven, zal dat wel lukken. Als wij daar eenmaal zijn, zal het ons niet veel moeite kosten, een plan te beramen om de gewraakte brief in handen te krijgen.

— Wanneer zou je daarmee willen beginnen? vroeg Brand.

— Direct, of althans zo gauw mogelijk. De kerel zal natuurlijk ongerust zijn over het wegblijven van zijn slachtoffer. Nog vanochtend, voor zij vertrok, moet hij haar hebben mishandeld, zoals maar al te duidelijk aan haar polsen was te zien... de dokter had het ook reeds opgemerkt. Wij moeten dus zorgen, dat wij snel en beslist handelen, ik zal niet rusten voor ik die ellendeling onschadelijk heb gemaakt.

— In welke vermomming zullen wij gaan?

— Ik zal mij aanmelden als zaalkelner, en probeer jij je als portier te verhuren.

Een uur later waren de twee vrienden onderweg naar het Carlton Hotel, nadat Raffles Dolorez omtrent zijn afwezigheid gerust had laten stellen.

Een half uur later hadden zij het hotel bereikt. Bescheiden traden zij de vestibule binnen. De dagportier vroeg wat zij wensten en verwees hen naar de gérant die juist de grote hall overstak. Raffles zette hem zijn verlangen uiteen.

— Wij hebben vernomen, dat er vanavond een groot feest gegeven wordt, mijnheer, zei hij beleefd. Wij zijn zonder werk en zouden gaarne als noodhulp dienst doen.

De gérant keek Raffles onderzoekend aan, en vroeg toen:

— Getuigschriften?

— Zoveel gij maar wilt, mijnheer, antwoordde de gewaande kelner.

De gerant nam de papieren aan en liep ze snel door.

— In orde, zei hij. Gij verstaat uw vak?

— Uitstekend, mijnheer.

— Dan zijt ge voor hedenavond aangenomen. Twee shilling en de fooien. Maar ik zou niet weten, wat ik met je kameraad moet aanvangen. Wij hebben twee portiers, en dat is ruim voldoende. Gij zijt immers portier? zo wendde hij zich tot Brand, die er een beetje bedremmeld bij stond.

— Ja, mijnheer. Maar ik ben al werken zonder werk. En als de kok mij vanavond in de keuken zou kunnen ge-

bruiken als ik maar met een paar shilling thuis kom, weet u...

— Wacht hier, ik zal even naar de keuken bellen, zei de gerant.

Hij liep naar een telefoontoestel aan het einde van de vestibule, en kwam even later terug.

— Gij kunt vanavond de chefkok wel helpen voor het diner. Beiden om vier uur present, om alles te helpen regelen. Rok en witte das, geen smoking.

De gerant draaide zich op zijn hielen om en verdween.

Raffles en Brand verwijderden zich snel, na een bedankje te hebben ge-preveeld.

Zodra zij het huis waren binnenge-treden, kwam Gaston hen tegemoet.

— De dame in de voorkamer heeft verzocht, of gij na uw terugkomst da-delijk bij haar zoudt willen komen, my-lord, zei hij op zijn eigenaardige doffe toon.

Zonder een woord te spreken trad Raffles op de deur van de ontvang-salon toe en ging binnen.

Dolorez was blijkbaar in opgewon-den toestand. Zij stak de binnenkomen-de beide handen toe, en fluisterde op hartstoechtelijke toon:

— Ik beng bang, liefste. Toen je weg waart, bedacht ik pas, welk gevaar je kunt lopen tegenover een beest als Diego Bastados. Hij is in staat je te vermoorden als hij je plan doorzag.

— Dat zal met mij niet zo gemak-kelijk gaan, zei Raffles koel.

— Maar ik bezweer je, neem je in acht. Duizendmaal liever zou ik steeds in de macht van die schurk blijven, dan dat ik vrij zou zijn, en die vrij-hoid gekocht zou hebben door, o, ik kan het woord niet uitspreken. Beloof mij, zweer mij, dat je voorzichtig zult zijn.

— Ik beloof het u, zei Raffles zacht. En laat mij nu gaan. De tijd dringt. Er is geen gevaar, maar wij moeten snel handelen.

Zacht trok hij zijn hand uit de hare los.

Een tedere blik, een blik vol gloeiend verlangen volgde hem, terwijl hij de ka-mer verliet.

Raffles begaf zich naar zijn slaap-kamer. In het naburig vertrek hoorde hij Brand heen en weer lopen. Hij trok een rokkostuum aan en trad toen de slaapkamer van zijn vriend binnen.

— Klaar? vroeg hij.

— Aanstonds. Nemen we wapens mee.

— Natuurlijk. Wij weten immers niet of wij hem op zijn kamer zullen aan-treffen?

— Je steekt zeker je lopers bij je?

— Ja.

— Dan ben ik tot je dienst. Ik heb een flesje met een zeker bedwelmend middel, een stel boeien en een prop bij mij gestoken.

— Ik betwijfel of dat alles nodig is, maar neem het voor alle zekerheid mee. En nu weer naar het hotel.

— Is het nog niet wat vroeg?

— Dat hindert niet. Wij hebben dan des te beter gelegenheid, onderzoek te doen.

De beide mannen verlieten het huis, door de parkdeur en begaven zich te voet naar het Carlton hotel.

De portier ontving hen, en binnen vijf minuten wist Raffles door enige handig gestelde vragen, waar hij de kamer van de Spanjaard moest zoeken.

De twee vrienden begaven zich nu naar het bijgebouw, waar zich de keu-kens bevonden.

— Om vijf uur precies op de gang van de eerste verdieping, fluisterde Raf-fles, voor zij binnentraden, verzin maar een voorwendsel om weg te komen.

— Ik zal er zijn, fluisterde Brand terug. Het nummer van zijn kamer? — Negentien.

De twee vrienden traden binnen.

Spoedig was Brand bezig met gla-zen en borden wassen, terwijl Raffles in de grote eetzaal ging helpen bij het aanrichten van de tafel.

Om vijf minuten voor vijf kreeg Brand plotseling «hevige aanvallen van kramp» en sloop de keuken uit.

In een ommezen was hij de trap op.

Op het portaal kwam hij Raffles te-gen, die snel de vinger op zijn mond legde, en toen zijn lippen vlak bij het oor van zijn metgezel legde:

— Hij is daarbinnen, fluisterde hij

nauwelijks hoorbaar. Hij loopt heen en weer als een tijger in zijn kood. Natuurlijk heeft het wegblijven van Dolorez Precasto hem tot het uiterste gebracht. Wij zullen krasse middelen moeten aanwenden. Pas op, daar komen gasten aan.

De twee vrienden stoven uit elkaar en lieten de gasten passeren.

Toen de kust weer veilig was, zei Raffles fluisterend:

— Gelukkig zijn de ramen dicht. Je hebt immers het gasspuitje bij je?

— Natuurlijk.

— Vooruit dan. Spuit vlug een goede hoeveelheid van het bedwelmend gasmengsel door het sleutelgat in zijn kamer.

Snel traden zij op de punten hunner voeten op de deur van kamer 19 toe. Brand haalde een voorwerp uit zijn zak, dat er uit zag als de vaporisator van een barbier, en zette het einde van de elastieke slang tegen het sleutelgat en kneep enige malen hard in de gummibal.

Bijna onmiddellijk hield het driftig heen en weer lopen daarbinnen op.

Een gesmoorde vloek klonk...

Toen nog een paar onzekere stappen, een doffe slag...

— De doeken voor, beval Raffles.

Snel bonden zij zich een met een te-gengift gedrenkte doek voor mond en neus.

Raffles draaide de deurknop om.

De deur was niet gesloten. Zij traden binnen en deden meteen de deur op slot, terwijl Brand een doek voor het sleutelgat hing. Raffles opende snel de beide ramen, en spoedig was de lucht weer zuiver.

Raffles boog zich over Diego Bastados heen, die als een slap, levenloos ding dwars over de zware tafel was heengevallen. Hij doorzocht snel zijn zakken, daarna de voering van zijn jas, zijn vest.

Een onderdrukte kreet van vreugde ontsnapte hem.

Hij rukte een verborgen zakje binnen de voering van het vest open en haalde er de gewraakte brief uit, die hij vrochtig doornas.

— Ik heb wat ik hebben moest, Charles, fluisterde hij. De kerel spaart ons heel wat werk uit. Als de bliksem weg wezen.

Hij stak de brief bij zich.

Het tweetal luisterde even aan de deur, tot zij niets meer hoorden, en traden toen snel naar buiten. Raffles sloot de deur met de sleutel, die hij aan de binnenzijde uit het slot had genomen.

Langs een diensttrap verlieten zij, zonder dat iemand in de ongewone drukte acht op hen sloeg, het hotel, riepen een taxi aan, en zaten een kwartier later veilig in de villa aan de Cromwellstreet, na enige straten te voren de auto te hebben weggezonden.

Raffles verkleedde zich snel en haastte zich naar de kamer, waar Dolorez nog steeds op de sofa lag uitgestrekt.

Met een ruk was zij overeind, toen Raffles binnentrad.

Hij reikte haar zwijgend, maar met een warme blik in zijn donkere ogen, de beschuldigende brief toe.

— En nu moeten wij eens over uw toekomst praten, begon Raffles. Ik zou u aanraden, Londen en Engeland zo spoedig mogelijk te verlaten.

— Gij zendt mij weg? vroeg Dolorez op zachte, smartelijke toon.

— Voor uw eigen bestwil. Gij moet begrijpen, dat Diego Bastados wraak zal willen nemen, als hij u nogmaals aantrof. Hij is een Spanjaard, gij hebt hem zijn slachtoffer ontrukkt, gij hebt hem in gevaar gebracht, te worden gearresteerd, hij moet zich vogelvrij gevoelen, bedenk dat.

— Dus, wij zouden voorgoed moeten scheiden?

— Dat zeg ik niet. Misschien zal het lot ons nog eens te zamen brengen, later. Maar nu raad ik u dringend aan, Engeland te verlaten. Ik heb in het noorden van Italië een klein kasteel, waarheen gij u kunt begeven, en waar gij kunt wonen, zolang het u goed dunkt, tot ik Bastados onschadelijk heb weten te maken.

Dolorez boog zich over de hand van Raffles, die zij had gegrepen. En hij voelde een brandend hets traan over

zijn vingers vloeien.

— Ik zal doen, wat gij zegt, en ik dank u.

Dolorez' woorden klonken als een gebed.

— Gij hebt mij het leven en de vrijheid hergeven. Wanneer moet ik gaan?

— Morgenavond. De dokter vindt het goed. Ik heb hem zoëven geraadpleegd. En ik zelf zal u naar het station brengen, om zeker te zijn dat gij veilig kunt vertrekken.

Diezelfde avond om tien uur stond Raffles gereed om Dolorez met de auto naar het station te brengen.

De jonge vrouw, nog enigszins bleek, maar bijna volkomen hersteld van haar val, nam de arm van de man, die zij zo vurig had liefgekreken, en trad met hem naar buiten.

Het was een donkere avond, en de regen viel gestadig uit de zwaar bewolkte hemel.

Raffles en Dolorez schreden langzaam door de kleine voortuin naar de auto.

Henderson zat achter het stuurwiel.

Op het ogenblik, dat Dolorez in de auto zou stappen, rukte een man het portier aan de tegenovergestelde zijde open.

Hij sprong in de auto...

En voor Raffles het had kunnen bellen, had de man een dolk tot aan het heft in het lichaam van zijn slachtoffer gestoten.

Met een zachte kreet zonk Dolorez dodelijk gewond op de treeplank van de auto neer.

— Zo straf ik hen, die mij verraden, riep een schorre stem. De moordenaar keerde zich om, en wilde vluchten.

Maar hij struikelde over de rand van het portier en viel achterover, vlak voor het wiel van een juist passerende auto. Een voorwiel verpletterde zijn hoofd.

Raffles nam de dodelijk gewonde vrouw in zijn armen en droeg haar het huis binnen.

En nu lag de stervende, met marmerwit gelaat, op de sofa, de brekende ogen vol tedere liefde gevestigd op de man, die met krampachtig gebalde vuisten en bloedloze, dicht opeen genepen lippen voor haar stond.

— Het mocht niet zijn, liefste, fluisterde Dolorez bijna onhoorbaar. Dat geluk ware voor mij te groot geweest, nu gaat je geheim met mij in het graf. En nu vraag ik je maar één ding, laat mij je kussen en je nog éénmaal toefluisteren, hoe innig lief ik je heb... een stervende mag je dat wel zeggen.

Niet in staat om te spreken, knielde Raffles naast de sofa neer.

Dolorez hief met moeite haar gelaat naar het zijne op, en drukte een lange kus, waarin geheel haar ziel lag, op de lippen van de geknielde man.

— Ik heb je lief... prevelde zij.

Nog eenmaal blikte zij Raffles diep in diens door tranen omfloerste ogen.

Toen zonk haar hoofd langzaam achterover op het kussen.

Raffles was aan de eenzaamheid teruggegeven.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

Het Gestolen Document

12 BUITENGEWOON SPANNENDE DETECTIVE ROMANS

IN TWAALF FRAAIE LINNEN BANDEN

VAN f 58.⁸⁰ VOOR f 35.⁴⁰

Betaalbaar met **SLECHTS** f 3.⁵⁰ of meer
p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND DE BESTE BOEKEN
UITGEKOZEN VAN DE KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

Deze bijzondere serie bestaat uit: 1. Vuurgodin door Sax Rohmer. — 2. Moord en gros, door Carroll John Daly. — 3. Bill Berenger als Detective. — 4. Bill Berenger zoekt het nit, beide door Douglas V. Duff. — 5. Brief met Dynamiet door William P. MacGivern. — 6. Bluf. — 7. Lachende Vos. — 8. Zilveren Grafsteen. — 9. Sprekende Klok, alle door Frank Gruber. — 10. Moordmaniak door Frederic Brown. — 11. Op Weg naar Cairo. — 12. Moordenaars moeten ook leven, beide door Manning O'Brine.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen, totaal 2780 pagina's.

Deze boeken kostten f. 58,80, nu VOOR SLECHTS f. 35,40, desgewenst betaalbaar met f 3.50 of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van f 35.40 of 1e termijn.

Men vermeldt: « Detective Ster - Serie, ; aanbieding L. L. ».

BOEKHANDEL H. NELISSEN

LEIDSEGRACHT, 108 — AMSTERDAM

Tel. 31791 — Postrek. 60092 — Gem. Giro N 2266